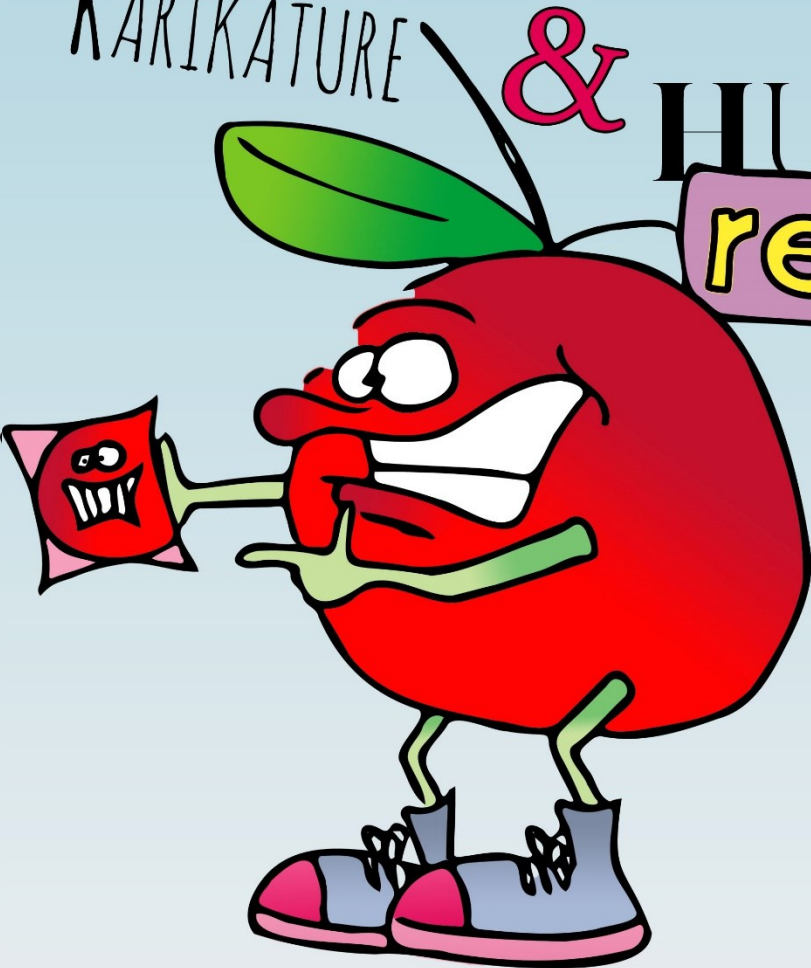
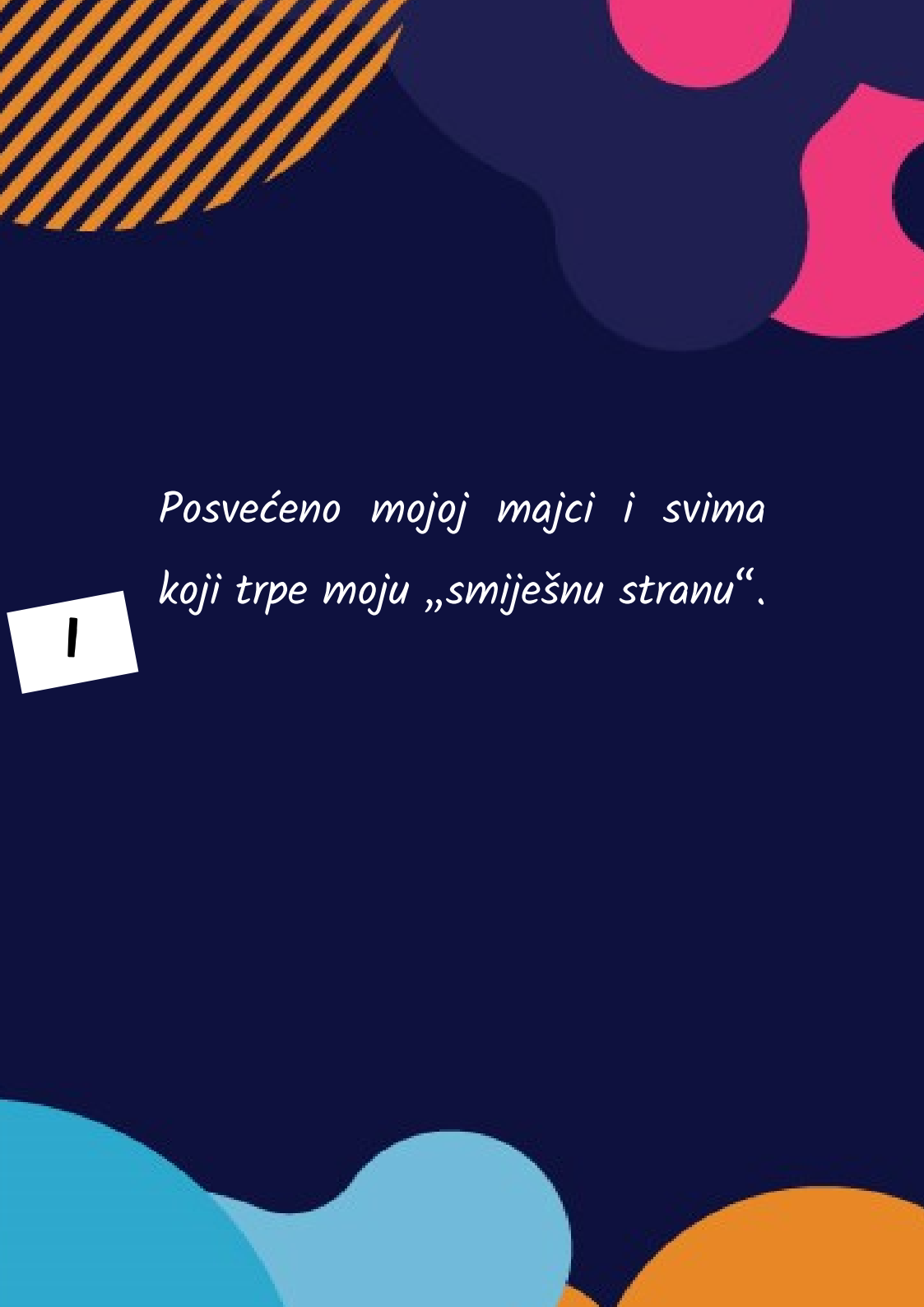

K&H!ANJE

KARIKATURE & HUMOR
reske

DAMIR MARKULJ

*Posvećeno mojoj majci i svima
koji trpe moju „smiješnu stranu“.*

I

HUMORESKE

2

1. MAKAR U ŠALI
2. JEZIK MAJSTORA
3. LJUBAV HEDNE JUBE
4. DIJETA S BRODA BOUNTY
5. GRADSKO DIJETE
6. PRAVA ISTIAA O JABUCI ISAACA NEWTONA
7. ŠOPINGMEDICINA
8. KRAJ PLAKANJA U KINU
9. SMART-TEKST
10. FITNESS LIJENČINA
11. AKO SI FIN, NE VOZI
12. PAZI, OŠTAR PSIĆ
13. BRZO ČITANJE
14. SAM SVOJ POŠTAR
15. RADIO GA-GA
16. NJUŠKA OD PSA
17. TARA I KEKSIĆ
18. NI KOLIBRIĆI POJMA NEMAJU

MAKAR U ŠALI

3

Moj prijatelj već duže vrijeme traži posao. I nikako da ga nađe. Traži ga svim srcem, protivnik je nerada, time i pjesama, makar izgovorenih u šali, koje pjevaju Bolje grob nego job! No on nikako ne uspijeva shvatiti, i to nije šala, koji job bi on to trebao dobiti.

Satima, danima, tjednima vodi jednostrane korespondencije s poslodavcima koji očito ne shvaćaju što on to njima poručuje tj. što ih on to moli. Moli ih, naravno, za posao, ali očito ne zadovoljava kriterije za raspisane natječaje.

Rekao sam mu tisuću puta – ne prijavljuj se na posao bez da tisuću posto znaš pod a) na koji se posao prijavljuješ i pod b) ispunjavaš li za njih kriterije. Obećao sam mu – sjest ću s njim i zajedno ćemo potražiti posao. I tako je i bilo. Jednog dana sam došao do njega. Sjeli smo za računalo i otvorili internetsku stranicu burze rada. Domaće.

4

Namjerno sam istaknuo da smo otvorili internetsku stranicu domaće burze rada jer tamo je sve samo ne domaće. Domaće je domaće. Tako barem kaže jedna reklama, i u tu mudrost, makar izgovoreno u šali, ne bi trebalo sumnjati. Ono što je domaće pripada domaćem, tu nema ni filozofije ni prevelike raspre, kao i raznovrsni Copywriteri, Writeri, Senior Developeri, Senior Software Quality Engineeri i da sad dalje ne nabrajam.

Pa ipak, ni ja, koji vladam svjetskim jezicima, nisam razumio što to domaći poslodavci s internacionalnim imenima traže od svojih budućih zaposlenika. Prije se, primjerice, netko tko je na poslu previše vremena na društvenim mrežama otpuštao s pokudama i manjim šansama za pronalazak nekog drugog posla, a danas, samo nekoliko godina kasnije, njihov profil se traži posvuda. Svi traže i žele postati administratori društvenih mreža!

Istaknuo sam tu činjenicu svom nezaposlenom prijatelju kao zaključak na ono što sam vidio gledajući u te internetske stranice domaće burze rada, na što me on upita:

- Znači, imam šanse?

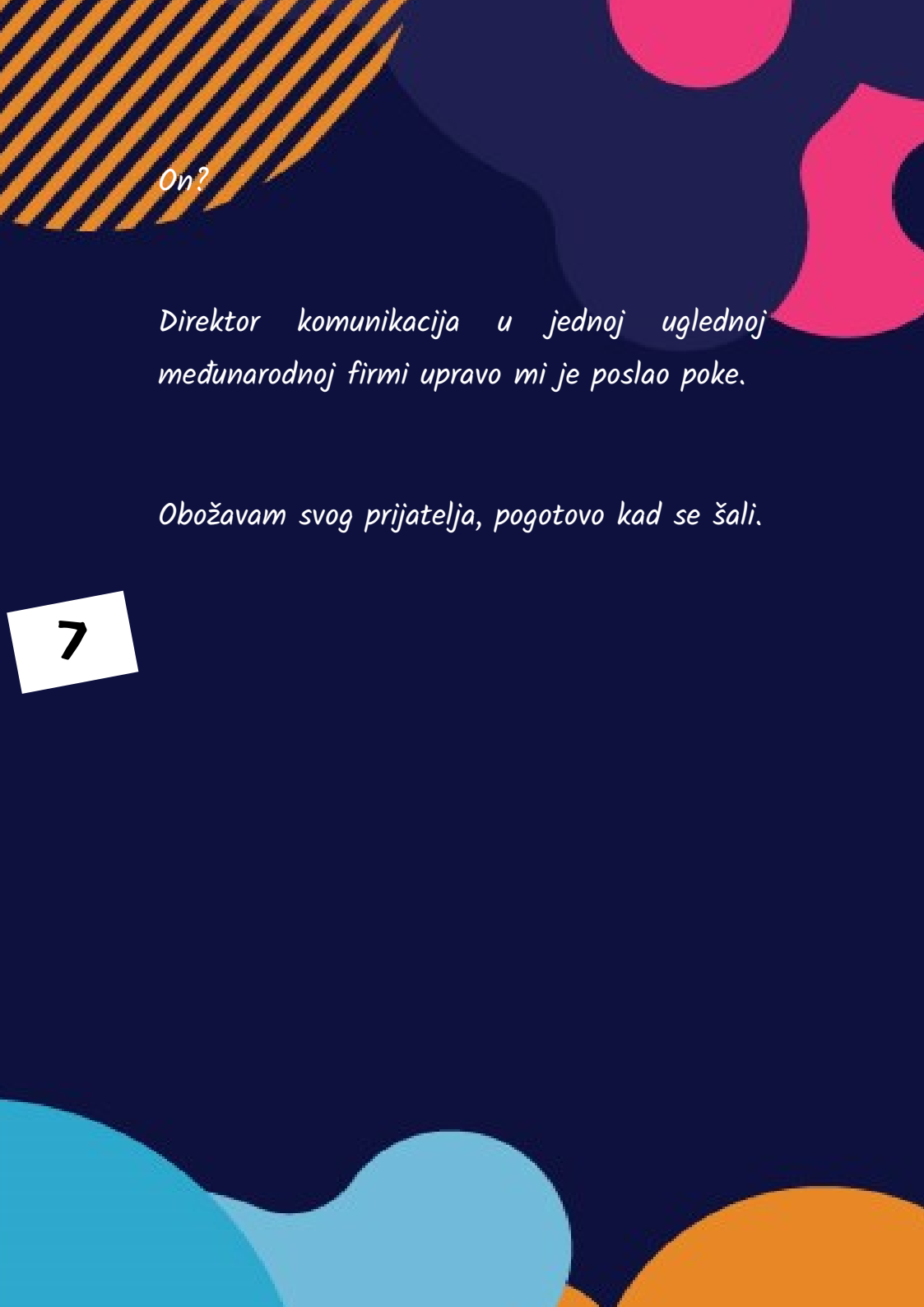
- Kako da ne, naravno da imaš! - odgovorih mu.

- Znači, - ponovio je, - jednom će se cijeliti netko tko voli raditi? Jer ja doista volim raditi. Ako to znači da moram otvoriti profil na društvenim mrežama, ja ću to učiniti.

- Učini to! Ne znam jesi li to, - rekoh mu, - istaknuo savjetnici na burzi, ali ja bi se tom činjenicom njoj pohvalio.

6

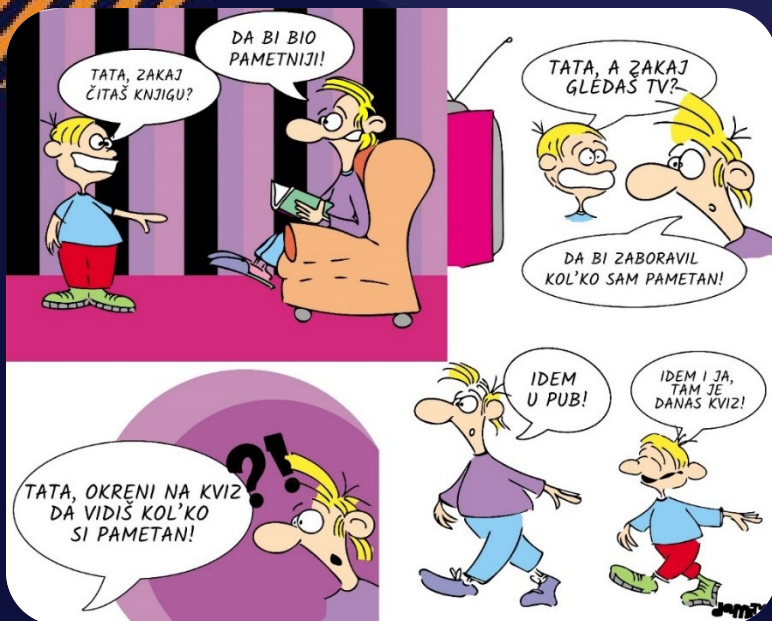
I bi tako. Moj prijatelj je otvorio, makar u šali, profil na društvenim mrežama te se tom činjenicom pohvalio svojoj savjetnici. Ja, koji nemam svoj profil samo sam se nasmijao na to.

On?

*Direktor komunikacija u jednoj uglednoj
međunarodnoj firmi upravo mi je poslao poke.*

Obožavam svog prijatelja, pogotovo kad se šali.

JOHN
DAVID MARKULZ
2020

,

U ŠKOLI...

ALI PROFESORICE,
IMAM PREVELIKI NOS,
NE MOGU NOSITI MASKU!

LAŽEŠ!

JamTo
DAMIR MARKUŠIČ
2020

lo

JEZIK MAJSTORA

Ne znam jeste li primijetili, ali jezik majstora je poseban jezik. Naime, kada majstori opisuju što točno rade, kažu otprilike nešto kao:

*- Nadveglal sam pet špihlera u fahmištafl.
lli...*

- Ritnul sam vuzbreheršajbu na mancifl.

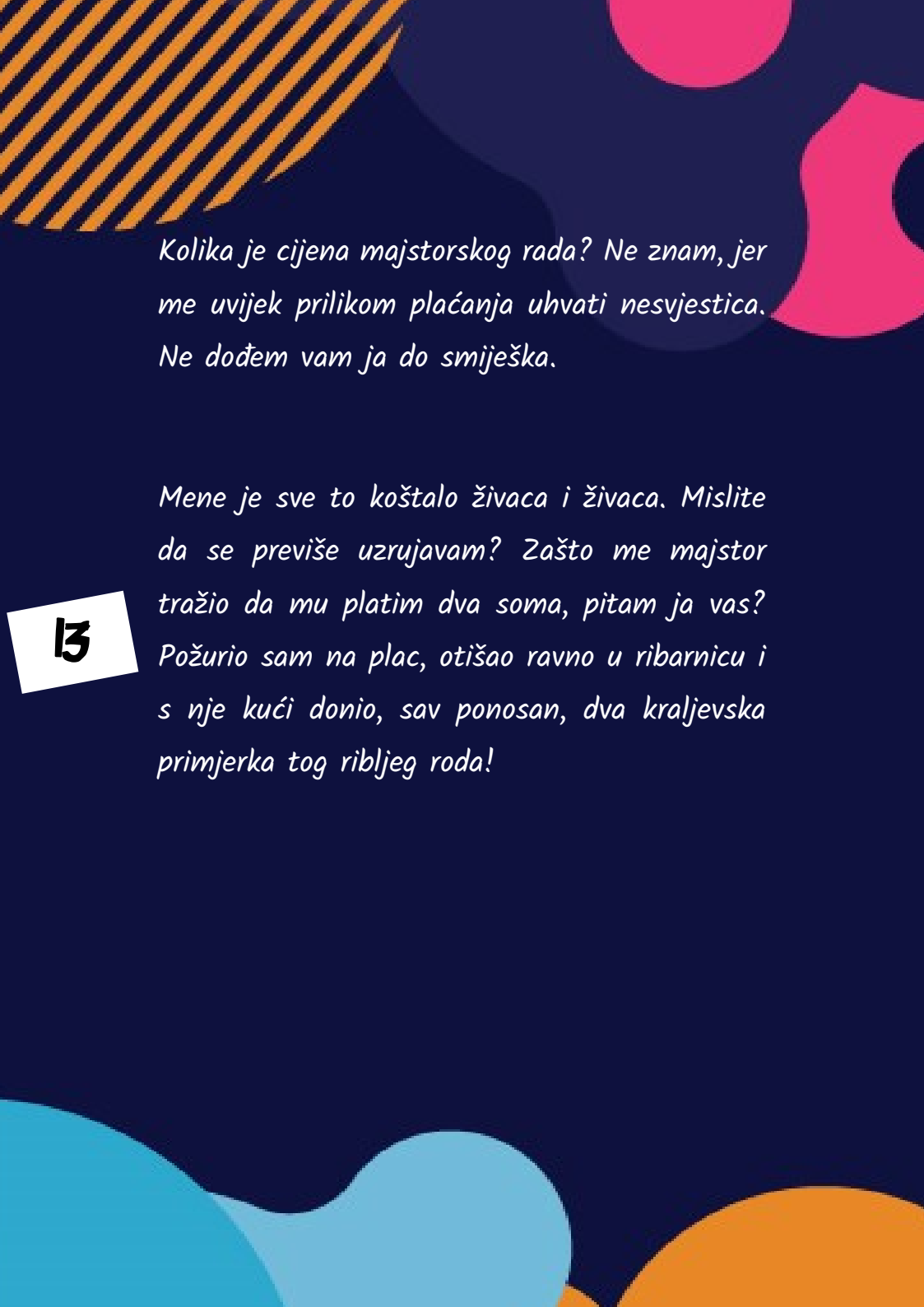
Što je vuzbreheršajba? Mancifl? Čekajte, ja jesam rođeni Zagrepčanec, ali za prijevod tog jezika nije dovoljan niti cijeli cjelcati rječnik!

To je ono što ja čujem. Ustvari kažu - zabio sam čavlić u zid. Ili, zamijenio sam gumicu na slavini. Dio koji opisuje tzv. ruke, dakle, što je učinio, nitko ne razumije. Vjerujem da je to stoga što nakon tog opisa stiže račun. Naplata.

12

- Cijena za moj rad je mrmlj... kuna. - kažu.

I taj dio je nerazumljiv, ali ispružena ruka tu nije da bi se pozdravila s vama. Ta ispružena ruka traži još mrmlj... kuna. Vaše je da na otvoreni dlan te ruke isplatite onoliko mrmlj... kuna koliko je potrebno da njegov smiješak kaže - hvala, bit će dosta. Kada se pojavi, znate da ste pogodili u centar.

Kolika je cijena majstorskog rada? Ne znam, jer me uvijek prilikom plaćanja uhvati nesvjestica. Ne dođem vam ja do smiješka.

13

Mene je sve to koštalo živaca i živaca. Mislite da se previše uzrujavam? Zašto me majstor tražio da mu platim dva soma, pitam ja vas? Požurio sam na plac, otišao ravno u ribarnicu i s nje kući donio, sav ponosan, dva kraljevska primjerka tog ribljeg roda!

IVEK, KAJ DELAŠ U KANTI?

JA SAM KANTAUTOR!

14

MARKULIĆ

LJUBAV JEDNE JUBE

K

Živim u centru Zagreba već toliko godina i priznat ću vam, a vjerojatno bi to rekao i svaki moj sugrađanin - bez tržnice Dolac ne bi izdržali. Istina, trend je da se sve više kupuje po supermarketima, ali cijene i slaba ponuda čine svoje. Osim toga, srce vuče tamo gdje je slađe, a na tržnici Dolac srdaca je mnogo. Jedno od njih već dugi niz godina na njemu prodaje mlijeko i mliječne proizvode. S njenog radija uvijek ćete čuti Gorana Karana ili Vinka Cocu, a pozdravit će vas s:

- Jube moja, što ćemo danas? Mliko k'o i obično?

Svaka mušterija je jube i svi jube doč' kod nje kupit' svoje mlijeko ili jogurt. Samo postoji jedna caka. Čulo se vjerojatno po cijelom Zagrebu za tu gospođu koja kao da je iz filma „Čokolada“ dolutala u kakav napušteni gradić i izmamila osmijehe i svojom uzrečicom pogodila u dušu svakog kupca.

17

Pogodila je i mene.

Ukratko ću vam to pokušati opisati da znate o čemu pričam. Sredina je zime, grad je prepun leda i snijega i prepirki oko njihova čišćenja.

Dočepavši se mliječnog dijela tržnice preko svih onih neposoljenih dijelova asfalta ulazim unutra i pogledom tražim što bih sve to trebao kupiti. I nekako, kao vođen nekom nevidljivom silom, odlazim kod svoje mljekarice.

- Jube moja, što ćemo danas? - kaže mi.

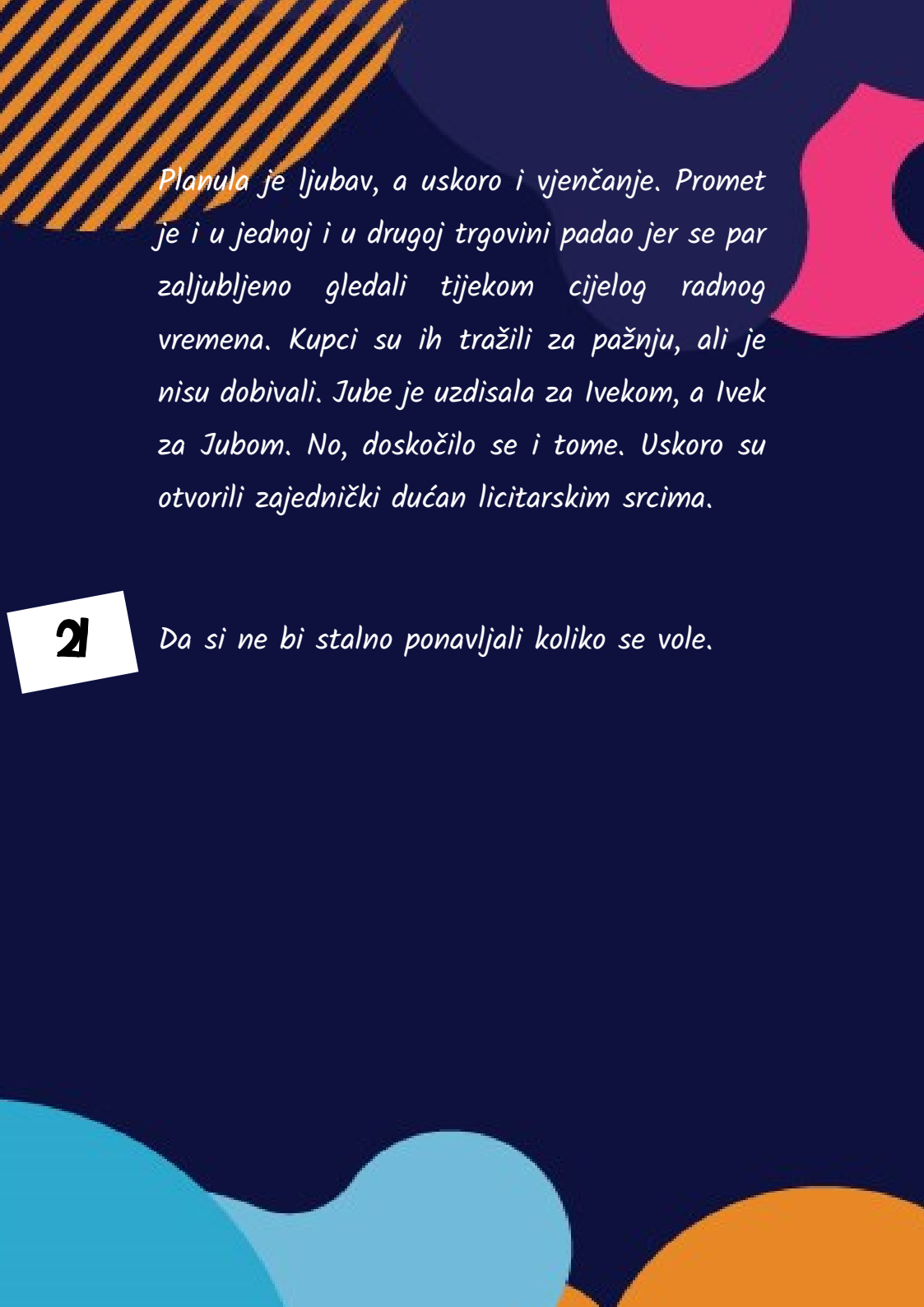
18

A ono u mojoj glavi pjesme klapa, slike galebova i kupanja na mojoj plaži. Ajme sunca, plavog neba i jutarnje morske idile! Hoću reći, stojim kod nje i doista mi u tom zanosu nima što dan pokvarit'! Samo da mi je zvuka s njenog radija, dosta mi je za cijeli tjedan!

Trajalo je to tako dugo vremena. A onda su se na mliječnoj tržnici dogodile neke promjene. Došlo je proljeće i počeli su nicati neki novi štandovi, a s njima i neki novi prodavači. Preko puta Jubine mliječne trgovine pojavio se trgovac tjesteninom. Došao je prvog radnog dana rano ujutro, skoro pred svitanje da istovari i pripremi robu. Iz kutija je vadio najrazličitiju tjesteninu – s jajima, bez jaja, integralnu, sa špinatom, sipinim crnilom, za juhu, mlince, špagete – ma spomenite samo! Sve je to bilo kod Iveka na broju. Jube je zajedno s ostalim kolegicama to jutro došla nešto iza Iveka. Upalila je svjetlo, a zatim kao i obično radio. Na programu je svirala neka balada Meri Cetinić. Jube se okrenula prema pultu s krpom u rukama ne bi li obrisala staklo. Dahnula je u njega toploga zraka i malo ga zamaglila. I baš kad je obrisala mutni dio

ugledala je nekakvo nepoznato muško lice kako je gleda kroz izlog preko puta njezinog. Glava mu se smjestila taman između crnih špageta i zagorskih mlinaca, a smeđe oči usporeno i zaljubljeno treptale. Čovjek bi im dodao i zvučnu pozadinu iz crtića da je mogao. Ali uz Meri sve je nekako odisalo dalmatinskom romancom, ljubavlju na prvi pogled. Ivek je izvukao glavu iz tjestenine i polako otišao do Jube. Nije dvojio. Dok je Jube po prvi puta u svojem životu šutjela, Ivek je smogao hrabrosti i stidljivo izgovorio:

- Jedno mlekeco vas prosim...
- Da... – odgovorila je Jube.

Planula je ljubav, a uskoro i vjenčanje. Promet je i u jednoj i u drugoj trgovini padao jer se par zaljubljeno gledali tijekom cijelog radnog vremena. Kupci su ih tražili za pažnju, ali je nisu dobivali. Jube je uzdisala za Ivekom, a Ivek za Jubom. No, doskočilo se i tome. Uskoro su otvorili zajednički dućan licitarskim srcima.

21

Da si ne bi stalno ponavljali koliko se vole.

Jamiro

DAMIR MARKULJ

KAD NARASTEM ŽELIM
POSTATI ASTRONAUT!

ALI TO TI JE JAKO
TEŠKO
ZANIMANJE!

ONDA ĆU
POSTATI
ASTRONAUTIĆ!

2020

23

Markulji

GOSPODO, OVAJ OTPAD JE
PROŠLO SVRŠENO VRIJEME!

PREDIZBORNA OBEĆANJA...

24

TO JE BIO-OTPAD!

Denis Mubedi

DIJETA S BRODA BOUNTY

25

Sjećam se jedne slikovnice koju su mi roditelji kupili jer kao mali nisam htio jesti. U njoj moj imenjak Damir ne jede ništa s tanjura, već kobasicama kriomice hrani svog malog psa. Odjednom Damir nije više rastao. Sve stvari i stvorenja oko njega bivala su sve veća i veća. Stolovi, stolice, fotelje, pa čak i pas! Ne znam vam reći kako slikovnica završava, ali vam mogu

reći kako sam ja u suprotnoj situaciji od Damira iz slikovnice. Kod mene su stvari odjednom sve manje i manje! Ovaj Damir iz stvarnosti zaista voli pojesti više od prosjeka!

26

Drugim riječima, došli su i ti dani u životu kada valja poći na dijetu. Gledao sam, naime, emisiju o tome što se smije jesti, a što ne. Jeste li, primjerice, znali da i voće deblja? Ja nisam o tome imao pojma. Prije bih na to samo odmahnuo glavom, a sad si prevrtim film pa se prisjetim što sam tog dana sve pojeo. Koliko je tu samo bilo voća! Jabuke, kruške, banane... I sad se svega toga treba odreći! Zbog većeg udjela vlakana trebalo bi jesti više povrća, a zbog šećera izbjegavati previše voća.

Prvi je dan dijete i ja se osjećam kao duh iz Ghostbustersa koji je počeo rasti do veličine jednog prosječnog King Konga. Naime, otvorio

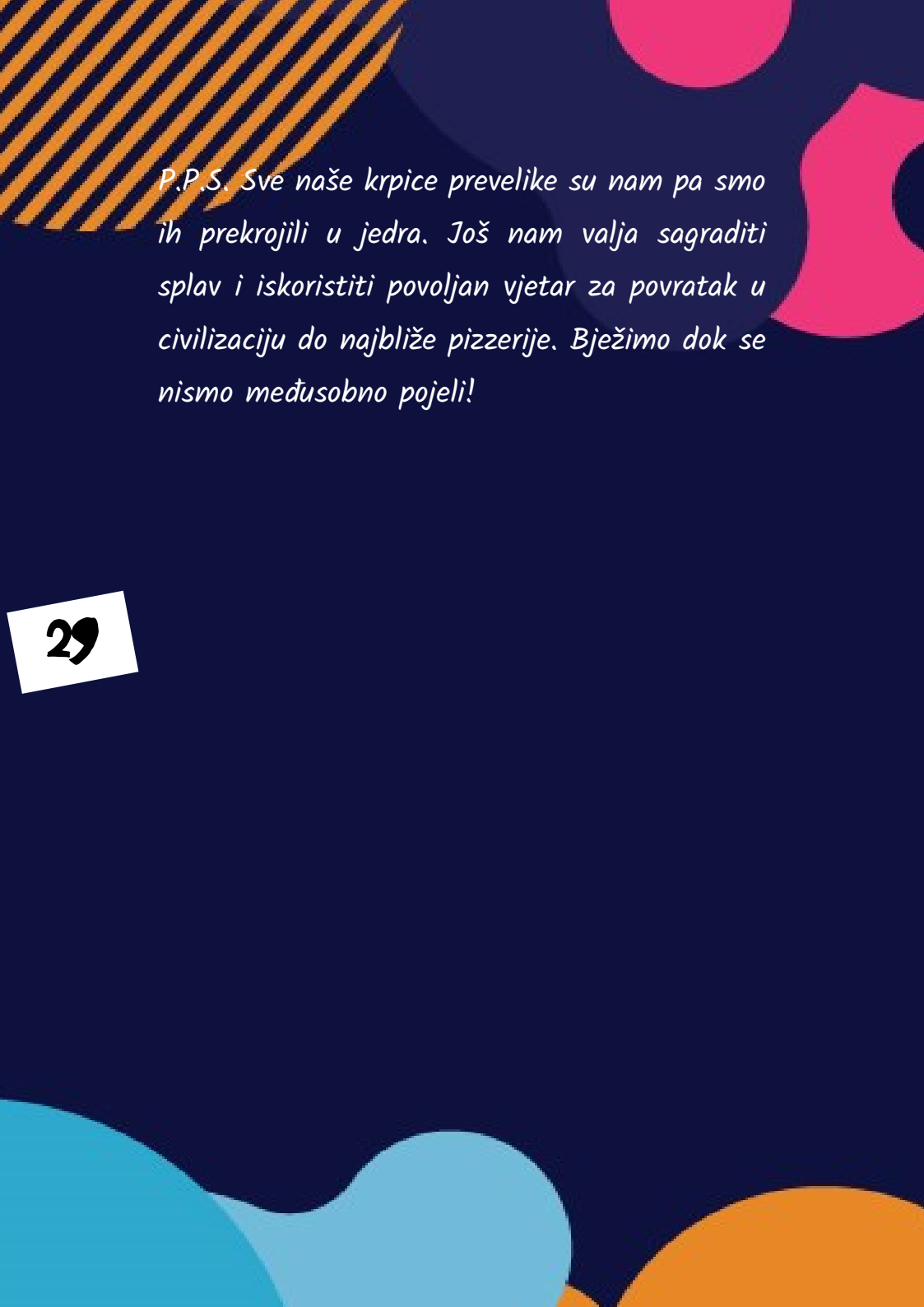
sam frižider i uronio u njega. Bio sam toliko gladan da sam pojeo sve što se našlo u njemu: jaja, majonezu, ostatke čokolade... Samo se moglo čuti njam-njam-njam! Kada sam sve to pojeo sjeo sam i počeo grditi samog sebe: Pa kako si mogao! Zar ti nije žao? A dijabetes, debljina, infarkt?

Samosvijest vam je grozna stvar. Tim više i odlazak na dijetu mora biti stvar čvrste odluke. Sjećate se Mel Gibsona kako pali jedrenjak na kraju Pobune na brodu Bounty? Odlazak na dijetu bi trebao biti upravo takav, a ustvari je sasvim drugačiji: Mulac, ostavio sam čokoladu i cijeli frižider na brodu! Pa jesi ti normalan? Pa gdje da na otoku Bogu iza nogu pronađem, primjerice, pekmez? Brzo gasi požar na tom brodu i spašavaj ono najvrijednije – frižider!

Svi jako vole gledati reality show Život na vagi. Jedna rečenica mi se iz njega urezala u pamćenje. Ona glasi: Smiješ pojesti pizzu, samo to onda moraš negdje i potrošiti. Pizza nije moneta da bi se dala potrošiti. To je prva primjedba. I tu želim stati, jer štedim i na kalorijama.

28

P.S. Dragi čitaocē, mjesec dana je prošlo otkako sam na dijeti. Na otoku vježbam s ostalim pobunjenicima i već smo zaboravili kako izgleda i miriše pizza. Hranimo se biljem utvarajući si da jedemo pečenku, a kišnica nam je rujna Coca-cola! No, više smo nego sretni s našom linijom.

P.P.S. Sve naše krpice prevelike su nam pa smo ih prekJili u jedra. Još nam valja sagraditi splav i iskoristiti povoljan vjetar za povratak u civilizaciju do najbliže pizzerije. Bježimo dok se nismo međusobno pojeli!

U ŠKOLI ZA PČELICE...

ZZZZUUUUU!!!

MAJO, NE ZUJI POD NASTAVOM!

Dani Mikul

Gleč Peru, taj stvarno živi u oblacima...

Michale

GRADSKO DIJETE

32

Baka me kao malog nekoliko puta vodila na selo. Posjela bi me na sjedalo u autobusu i naš put u Slunj je mogao započeti. Neovisno o tome kakve su bile prigode, zazirao sam od takvih posjeta jer mi je trebalo neko vrijeme da se adaptiram, a ja se adaptiram vrlo sporo. Sporije od astronauta na Mjesecu. Doslovno.

Naime, poput astronauta trebalo se za putovanje spremi. Tu je glavnu ulogu imala moja mama koja mi je za ovu prigodu, a to su bile nečije krstítke, spremila cijelu cjelcatu torbu robe. Bilo je tu pidžama, rezervna

pidžama, hlače, rezervne hlače, majice, (pogađate već niz) rezervne majice i da ne nabrajam dalje. Sve je to prema maminom mišljenju meni trebalo za put. Baka je samo odmahivala rukom, a i tata koji je tu torbu morao nositi.

33

- Joj, bormeč je ovo teško! – tužio se.
- Ajde, to ti dođe kao tjelovježba. – tješila bi ga baka.

Ja sam se , dakle, kao torba sjeo na sjedalo u autobusu i nemam pojma kad je krenuo, ali tamo smo bili za tili čas. Baka je s dvije torbe, tj. sa mnom i mojom torbom čekala na peronu svog nećaka koji će nas prevesti do kuće. Ne

sjećam se kako sam dospio do nje, jer, pogađate već, vozio sam se kao torba.

Kad smo stigli čekala nas je brojna rodbina. Bilo je tu sve puno visokih ljudi kojima i nisam vidio baš lica jer su bila visoko, a ja sam više vremena provodio zureći u svoj autić. Tada mi je prišao netko moje visine čije sam lice mogao razabrati.

34

- *Kakav ti je to autić? – upitala me pojava.*
- *Ne znam. Ne raspoznajem marke automobila. – rekoh i tek sam kasnije spoznao da mi je to bilo prvo utapanje.*

Drugo je uslijedilo nekoliko minuta nakon toga. Jurio sam kao strijela zadnji u skupini djece igrajući se lovice. Bio sam leteća torba, kojoj nije bilo bistro što ju je snašlo, samo je upala u neku rupu i našla se u blatu do pasa.

35

- Damire, što radiš u toj rupi? – vikala je baka.

- Igram se lovice! – odgovorio sam joj.

- Smjesta ga vadite iz te rupe van! – ljutila se.

Kad su me izvadili iz te rupe odveli su me u spavaću sobu u kući da se presvučem. Tamo je spavao moj, kako su rekli, pradjed te napomenuli da se tu mogu presvući.

- Ipak je moja kćer bila u pravu. – rekla je baka na odlasku iz sobe. – Sva sreća da sam je tako dobro odgojila. Ajde, obuci te rezervne hlače i odsad pazi kako se igraš.

36

Pradjed je spavao. Imao je duge sijede brkove koji su mu krasili mršavo lice. Odjednom otvori oči. Ugleda me i sjedne na krevet iz ležećeg položaja. Nije prozborio ni riječ. Samo me promatrao, bez vidljivih emocija. Ja sam bio skamenjen od straha. Strah je rastao i rastao do veličine balona koji je u jednom trenu puknuo i pustio glas: Aaaaaaa!

Baka je uletjela u sobu sva u šoku. Obratila se pradjedu i rekla da se ne da smetati, da samo

nastavi dalje spavati. I tako sam ja, u rezervnim hlačama nastavio igru lovice. Nije prošlo ni pola sata eto mene ponovno u nekoj rupi.

- Anko, - vikali su susjedi baki, - eno mali opet pao u rupu!

37

Baka se crvenila od srama. Ponovno sam završio u spavaćoj sobi. Ne znam kako ni zašto, ali sam opet stao vikati u toj sobi iz koje me baka ponovno izvukla. Astronaut je sad trčao po selu u svojoj pidžami.

- Ma kako te nije sram, gle se na što ličiš!
- držala je meni, jednom astronautu, baka

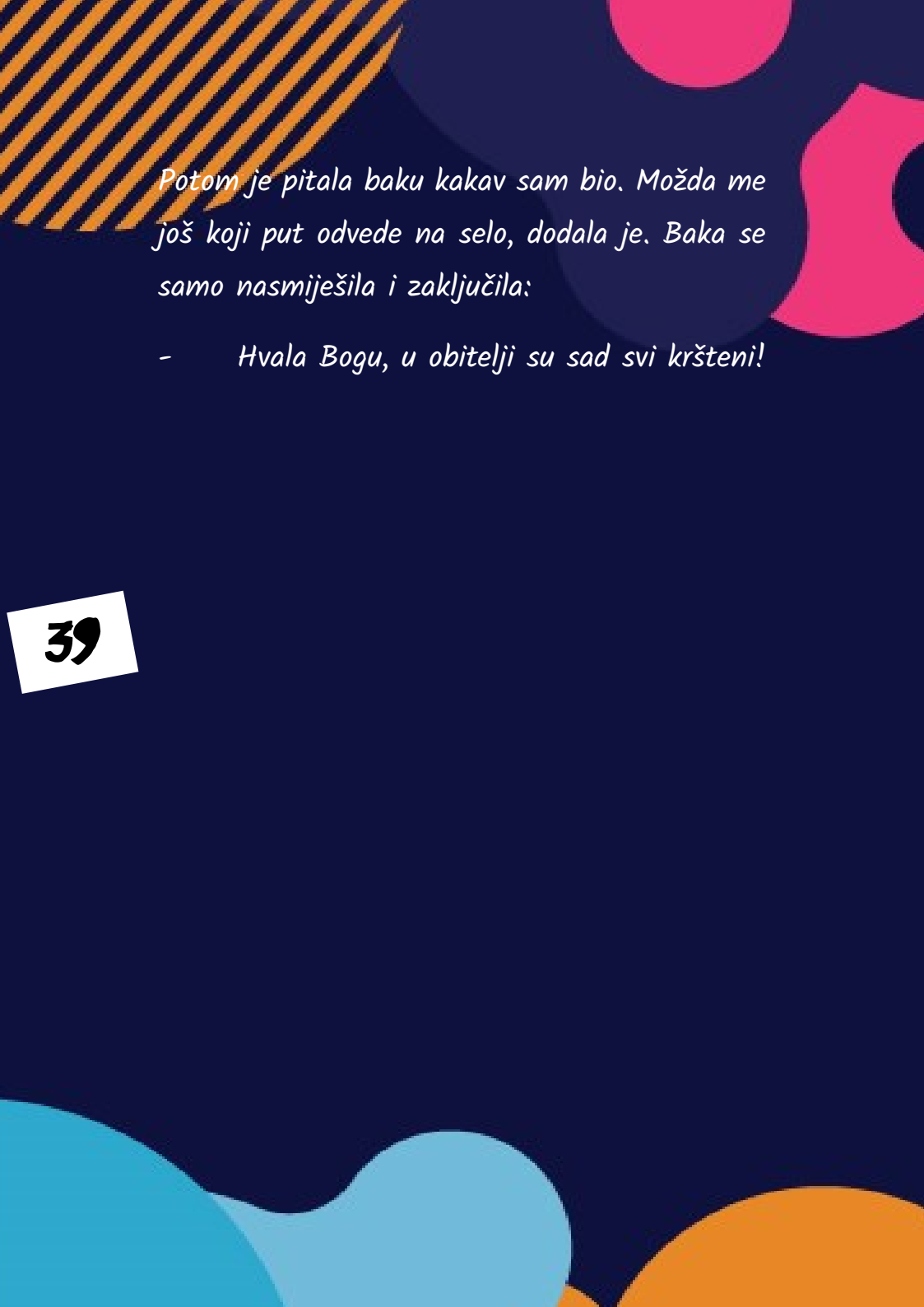
špotancije kad sam i treći put pao u rupu i uprljao pidžamu.

- Nek' mu djed Janko posudi svoju, on ih hvala Bogu ima!

38

Krstitke ni baka ni ja vidjeli nismo. Ona je bila previše okupirana mojim presvlačenjem i deranjem u sobi. Poput upidžamirane torbe došao sam u Zagreb. Na pitanje moje mame kako mi je bilo, rekao sam istinu:

- Joj, mama, bila je to avantura!

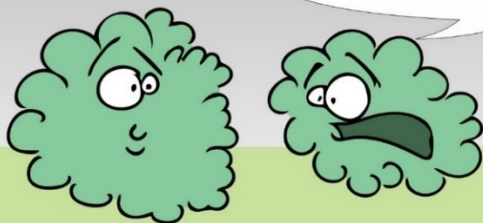

Potom je pitala baku kakav sam bio. Možda me još koji put odvede na selo, dodala je. Baka se samo nasmiješila i zaključila:

- Hvala Bogu, u obitelji su sad svi kršteni!

JOŽA, MISLIM DA ME ZOVE ŽENA!

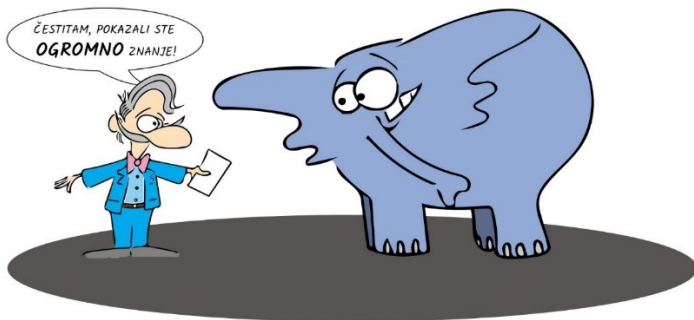

40

DMurphy

KATKAD NA KVIZOVIMA TREBA
IMATI SLONOVSKU MEMORIJU...

ČESTITAM, POKAZALI STE
OGROMNO ZNANJE!

DM Markelj

4H

ŽALIM, NEDJELJOM NE RADIMO!

42

DM Kukulj

PRAVA ISTINA O JABUCI ISAACA NEWTONA

43

Znate li da je u 17. stoljeću otkrića bilo toliko da bi njima mogli napuniti čitavo Mrtvo more, a k tome izazvati i opći potop, nećete se čuditi što učene članove britanskog Kraljevskog društva apsolutno nije zanimalo što su genijalci onog vremena zaključili. U sveopćoj inflaciji novotarija najviše ih je zanimala metoda kojom su do njih došli.

- Ali kako, kako, kako? – ponavljali su Isaacu Newtonu, vidno umornom od višednevnog elaboriranja. – To je ono što bi mi voljeli znati. Vaša teorija gravitacije ovdje je sasvim sporedna stvar!

- Sporedna? – čudio se.

44

- Pa naravno da je sporedna. Marginalna. Nebitna. Nevažna. Kako mi stojimo na tlu? Što nas to drži da ne odletimo u zrak? Ma koga briga! Recite nam, kako vam je to palo na pamet?

- Pojma nemam. – odgovori rezignirano.

- E pa kad vam padne, naša su vam vrata širom otvorena.

Siroći Isaac. Nudi im možda otkriće stoljeća, a napuhane lordovske mješine za to nije briga koliko je crno pod noktom. No pod njegovim je noktom bilo prljavštine crne kao u pigmentu najcrnje crne udovice. U prijevodu, itekako je mario što će reći, jer bez njihova blagoslova otkriće neće biti priznato. Osim toga, nikako nije mogao dopustiti da svijet ostane u tami neznanja.

45

- Doznat ću metodu ne zvao se ja Isaac Newton! - viknu im odlučno podignutog kažiprsta na izlasku. - Isaac, s dvostrukim a!

Po dolasku u svoj kućni laboratorij stane razmišljati kako li mu je samo ideja pala na pamet. Dok je prao suđe? Ne. On ne pere suđe.

Opere ga njegov pudl Viktor jezikom. A što je radio prekjučer kada se sjetio da bi gravitacijom objasnio kako je sve prikovano za tlo i to obrazložio Viktoru? Jedino što je tog trenutka mogao učiniti je odalamiti se po glavi što ne vodi dnevnik.

46

- Pa naravno! - dosjeti se iznenada. - Samo mi nešto mora pasti na pamet! Ako je moja pamet u mozgu, - razmišljao je na glas, - a mozak u glavi, prema zakonu gravitacije metode ću se sjetiti ako mi nešto padne na glavu!

Ali što? U prostoriji su se nalazile samo prašnjave knjige, čembalo klimavih nogu,

nekakav renesansni ormar i zdjela s jednom jedinom jabukom.

- Da probamo... – promrlja vežući svežanj debelih knjiga na kolotur koji je pričvrstio na prozor. Stat će ispod njega, olabaviti uže i čekati da gravitacija učini svoje.

47

Ništa.

Jedino što se dogodilo bila je nesvjestica, oveća čvoruga na glavi i blaža vrtoglavica. Stoga odluči ponoviti isto, ali ovog puta s čembalom.

Opet ništa.

Samo što mu sada između ušiju čudno svira, a i lijevo oko je nekako poluzatvoreno, pa kad k tome pridodamo onu vrtoglavicu, trostruko zabijanje u štok ulaznih vrata sasvim je razumljiva popratna pojava. No, sve za znanost! Ne zvao se on Isaac Newton, s dvostrukim a! I tako za znanost još jednom odluči učiniti podvig te na kolotur pričvrsti ormar. Ostalo već pogađate.

48

Jedno veliko ništa.

Iako su u Londonu čuli za samoubojice, za ovako uporne još nisu. Prolaznici su samo nijemo promatrali kako si neki čovjek nastoji oduzeti život i zabrinuto vrtjeli glavom.

- Ako ne ide s teškim, probajte s nečim lakšim! – doviknu mu pjegavi dječak iz gomile.

- Ma naravno! – oduševljeno će suicidalni genijalac. – Kako se samo toga nisam prije sjetio?!

49

Nije prošlo niti par minuta, Isaac je već stajao pod prozorom držeći uže u ruci. Okupljeni su nestrpljivo iščekivali što će se dogoditi kada mu privezana jabuka padne na glavu držeći palčeve da ovog puta uspije.

- Ispusti, ispusti! – bodrili su ga.

- Ispuštam, ne zvao se ja Isaac Newton! S dvostrukim a!

*Jabuka mu očekivano pogodi tjeme te se odbije
i otkotrlja do dječakovih nogu. Ovaj ju podigne
i zagriže.*

*- Dobra je! – uzviknu žvačući pozamašan
zalogaj.*

*- Dobra? Ne dobra, odlična! – kliknu
Newton i primivši dječaka za ruku stane plesati
bacakajući veselo noge na sve strane svijeta. –
Otkrio sam metodu!*

*Isto to ponovi ulazeći u prostorije Kraljevskog
društva čiji su ga napuhani članovi još jutros
onako glatko odbili.*

- Imam je! – urlao je.

- Imate? – začudi se podrugljivo debeljko s naherenom perikom.

- Imam! – potvrdi uzbuđeno i ispriča kako je otkrio metodu, do najsitnijih detalja.

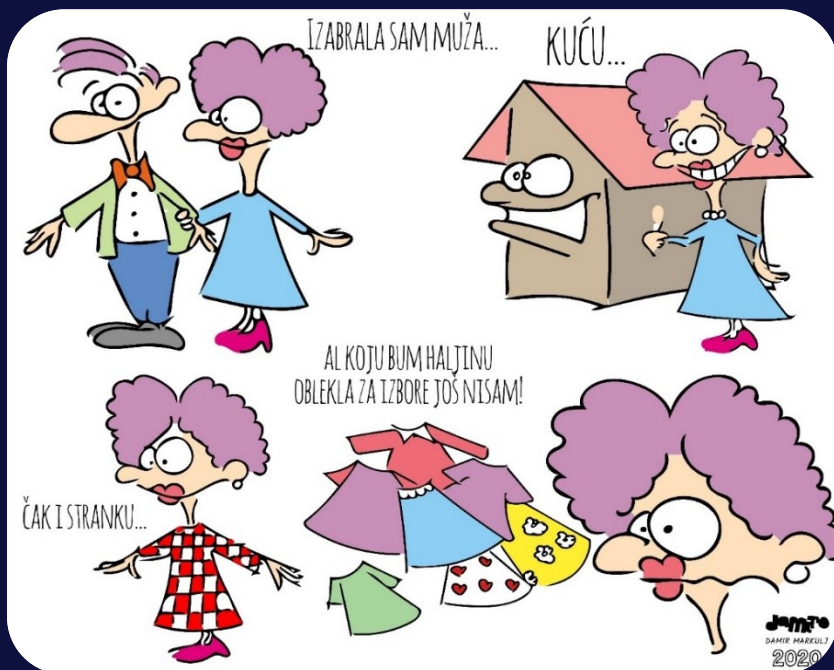
- Ma bravo! Bravissimo! – stane mu skandirati i aplaudirati britanska akademska elita oduševljena načinom na koji je Isaac Newton, genijalac s dvostrukim a, otkrio gravitaciju!

51

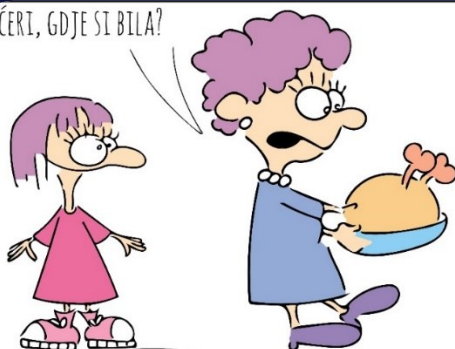
Nije im preostalo ništa drugo nego da mu ponude mjesto predsjednika svog Društva, a uz koju titulu ide i poveća perika dostatna da prekrije sve čvoruge i masnice na glavi. Glavi na koju je pala metoda!

S dvostrukim a.

52

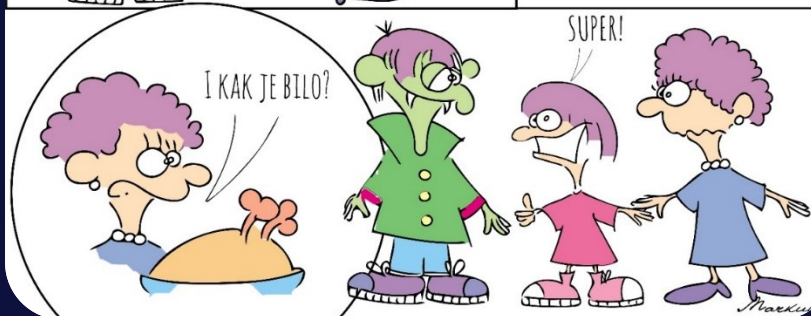
I KĆERI, GDJE SI BILA?

BI LA SAM NA SPOTU I
CIJELU VEČER GLEDALA DRAKULU!

I KAK JE BILO?

ŠOPINGMEDICINA

54

Kad su potišteni ljudi obično mole Boga za pomoć ili jednostavno zagnjure svoje njuške u čašicu alkohola i postanu alkoholičari. No to nije slučaj kod žena. One u svemu moraju biti posebne, pa tako i u liječenju potištenosti. Lijek za svaku boljku pronalaze u šoping.

Čini mi se kako bi se itekako isplatilo biti doktor ženske prakse. Sretnici s takvom specijalizacijom zarađivali bi sigurno više i od plastičnih kirurga u Kaliforniji.

- *Doktore, nešto me u zadnje vrijeme hvata prehlada. – jadala bi se dugonoga ljepotica svom guruu za savršeno zdravlje.*

- *Ma nemojte! – zgranuo bi se bacajući naočale na stol. – Pa to ne može tako dalje! To je... to je prava epidemija!*

- *Kaj da radim?! Potpuno sam izgubljena!*

- *Ne brinite. Zato imate mene!*

Na tu bi svoju izjavu iz ladice izvadio odeblji snop recepata i pozlaćenim nalivperom stao ispisivati medicinske šifre iznad točkaste linije.

- *Tako... – nastavit će. – Za simptome šmrcaanja propisao sam vam jednu zgodnu*

*bundicu od činčila. Morate se utoplići, zar ne?
I sigurno kašljete?*

*- Da, jako. – odgovori Dugonoga ispuštajući
zvuk koji je trebao predstavljati kašalj u nekom
visokom tonalitetu.*

*- Strašno! – zgrozi se nad tim revni doktor.
Ja vas molim... ne, ja vas PREKLINJEM da kad
god zakašljete stavite ovu svoju nježnu rukicu
na usta. A one nikad ne bi smjele biti gole!
Morate ih nečim zaštititi!*

- Zlatni ste! Vi na sve mislite!

*- Preporučujem jedne smeđe antilop
rukavice. Vidio sam da ih još ima u centru, a
donositelju recepta i poseban popust... Nego,
recite vi meni, kako stojite sa sinusima? Suze
li vam oči?*

- Joj, jako! Crvenije su nego ikada!

- Ova je bolest opakija nego što sam mislio. Ma kako to samo prije nisam vidio?! Ja sam... ja sam stvarno loš liječnik. Ne zaslužujem vas.
- Zaboga, doktore! Vi ste najbolji doktor kojeg sam IKADA imala!
- Pa da ovo crvenilo u vašim nebeskoplavim okecima spazi moja konkurencija, istog bi me trena prijavila Komori! Mogu li se pouzdati u vašu diskreciju?
- Je, razme se...
- Onda dobro. Propisat ću vam jedne Dolce Gabana sunčane očalice. Mogu vam srediti i dodatni popust, samo da ovo ostane među nama. Ustvari, neka cijela sumica ide na teret Zdravstvenog. Vama je taj novac daleko potrebniji nego onom dosadnjakoviću koji me već cijeli mjesec izluduje za novu nožnu protezu.

Stara mu se raspala, kaže. Ma nemoj! Zašto ju nije čuvao? Zar je morao s njom hodati po cesti? Kladim se da je u njoj i na Sljeme išao!

- Imate vi pravo. Moje su usne zapečaćene!*
- A pritom moraju biti i lijepe. Što kažete na jedno zgodno sjajilo?*
- Joj, sjajno!*

58

Žene već kao djevojčice pokazuju prve znakove šopingoholizma. Roditeljima to nije ni u primisli, pa im udovoljavaju u svemu. Pogotovo očevi.

- Kupi mi, kupi! - urlaju kćerke zarumenjelih obraza pred izlogom u kojem Barbie ima svoj tonski studio i snima novi album. Ken je producent.*

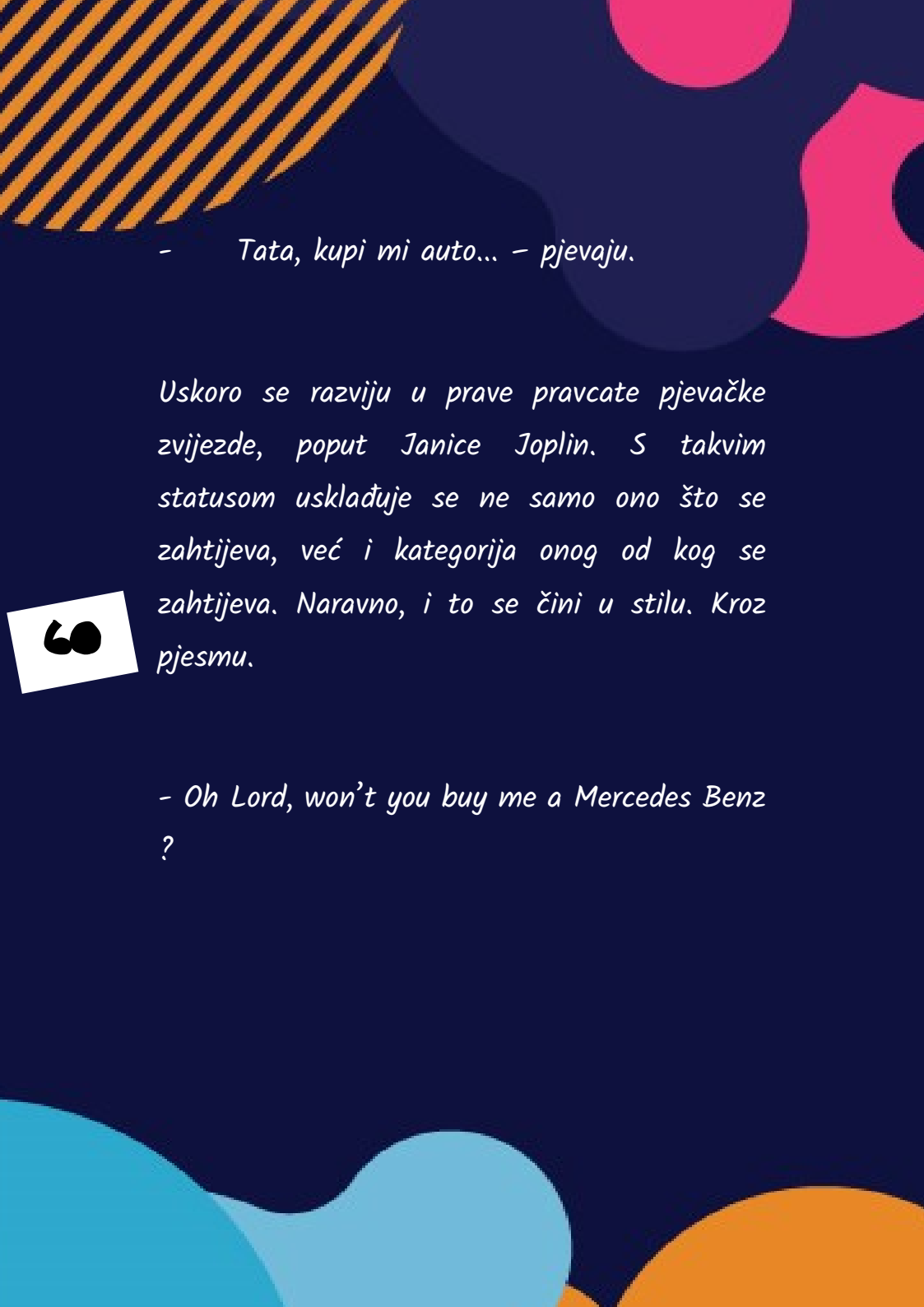
- *Uvijek ista pjesma... – komentiraju očevi kroz uzdah i posežu za novčanikom.*

Nakon obavljene kupnje kćerke će, po uzoru na svog plastičnog idola vječnog osmijeha poželjeti ostvariti pjevačku karijeru.

59

- *Ja dobila sam, dobila sam lutkicu na DAAAAR! – započet će s terorom.*

Što su starije, želje su sve veće. Proporcionalno tome i skuplje. Samo načini na koje ih ostvaruju ostaju isti. O tome je čak snimljen i film. "Moje pjesme, moji snovi". A san svake emancipirane adolescentice koja je postala punoljetna nije ništa drugo nego imati i vlastiti auto.

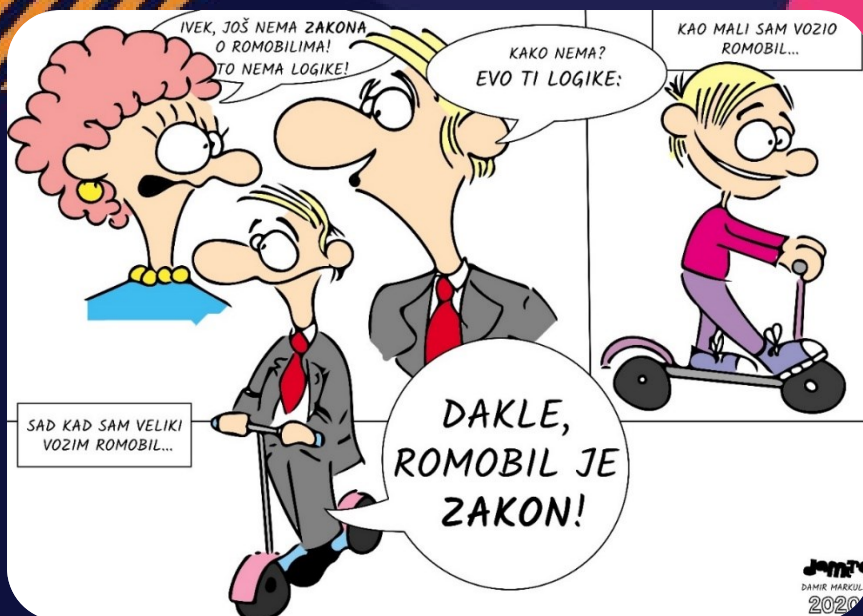
- *Tata, kupi mi auto... – pjevaju.*

Uskoro se razvijaju u prave pravcate pjevačke zvijezde, poput Janice Joplin. S takvim statusom usklađuje se ne samo ono što se zahtijeva, već i kategorija onog od kog se zahtijeva. Naravno, i to se čini u stilu. Kroz pjesmu.

- *Oh Lord, won't you buy me a Mercedes Benz*
?

KRAJ PLAKANJU U KINU

64

Teret je inicijative u muško-ženskim odnosima, kažu renomirani stručnjaci koji su čitav radni vijek posvetili proučavanju takvih fenomena, u posljednjih pedesetak godina pala na žene. Jedna je od posljedica tog trenda sve veći udio muških posjetitelja koncerata Julia Iglesiase i romantičnih komedija Hughua Granta, a pribrojimo li tome kroz stoljeća multipliciranu emotivnost muškaraca koja je kulminirala upravo danas, tada doista ne čudi što se kući vraćaju s trogodišnjim zabranama posjećivanja kino dvorana.

Dragi gospodine, stoji u njima, dozvolite mi, kao direktoru, izraziti žaljenje zbog ovakvog radikalnog poteza, ali doista ne smijem dopustiti na happy endovima urlanje jače od 200 dB. Temeljem učestalih žalbi Kluba obožavateljica Hughu Granta koji se poziva na svoje neotuđivo pravo neometanog iskazivanja uzbuđenosti prema objektu svog obožavanja, kao i članka 34. st. 5. t. 1. Zakona o zaštiti okoliša od buke, određujem Vam zabranu posjećivanja naših kino dvorana na razdoblje od 3 godine, a prisustvovanje projekcijama romantičnih komedija na 10 godina po isteku kojih je realno za očekivati, barem kad je predmetni žanr u pitanju, kraj karijere ovog, moram istaknuti, nadasve šarmantnog glumca.

Konačne statistike su porazne: udio žena u konačnoj rasplakanosti na kino projekcijama u samo 5 godina spao je s 97% na 64%. Strogo gledano, pad od čak 33 postotna poena i nije tako katastrofalan uzme li se u obzir da su žene ipak još uvijek u laganoj prednosti, no dugoročno takav negativan trend otvara niz pitanja koja se po pravilima elementarne statističke logike mogu svrstati u skupinu **ALARMANTNO!**

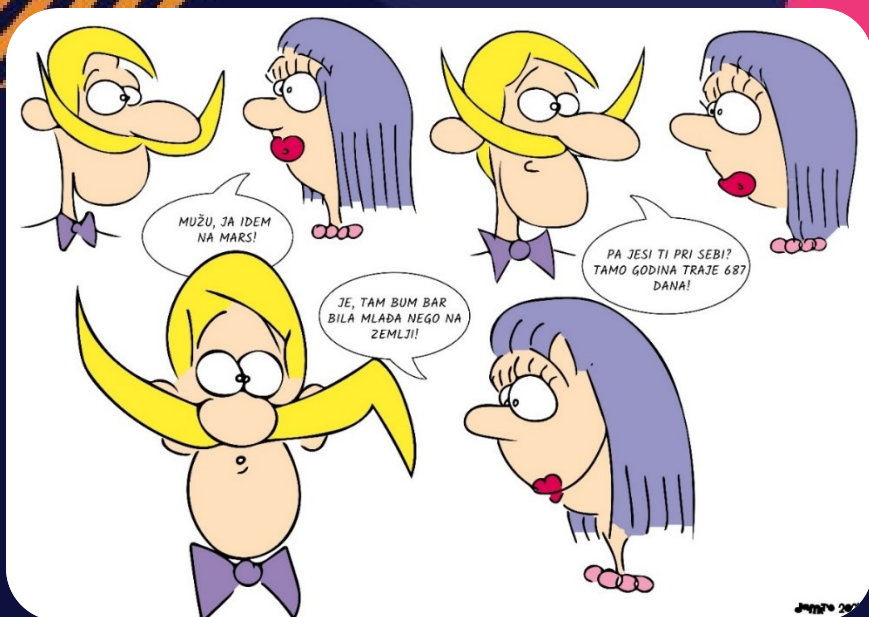
“

Dokument s takvom oznakom našao se nedavno na stolu svih vodećih američkih producenatskih kuća, kozmetičkih kompanija i studija za dizajn ekskluzivnih torbica te izazvao opravdanu bojazan za budućnost plakanja u kinu, njihovog drugog po redu izvora svih prihoda. Naime, otkad je na filmu izumljen happy end, plakanje

je bilo rezervirano isključivo za žene. Proizvođači kozmetike uvidjeli su njihovu potrebu za kvalitetnom linijom AfterMovie šminke, pa su u želji za što većom zaradom postigli dogovor s hollywoodskim producentima o snimanju 25 visokobudžetnih romantičnih komedija na mjesec. Naravno, uz pristojnu naknadu na koju su se obvezali i dizajneri popratnih torbica za transport takve kozmetike od kuće do kina i natrag. Rezultat je bio više nego povoljan za sve sudionike dogovora.

Sve dok iste te donedavno vjerne potrošačice njihovih proizvoda nisu stale vući svoje partnere u kino.

S obzirom na povećani rizik od permanentnog gubitka klijentele i financijske katastrofe koja bi u tom slučaju zadesila sve tri ugovorne strane, nastao je pod velom tajne dokument radnog naziva Strategija za istjerivanje rasplakanih muškaraca s projekcija romantičnih komedija. Pored gore izložene zabrane koju je ovlašten izreći direktor kino dvorane na prijedlog prodavača kokica i službenih trgača karata s baterijom, predviđene su i mjere za vraćanje muške publike korijenima dobre stare akcijske komedije, kao što su besplatne lutkice Ramba ili plastične bazuke sa spužvastom lopticom uz svaku kupljenu ulaznicu.

Traži se
WRITER
(m/ž)

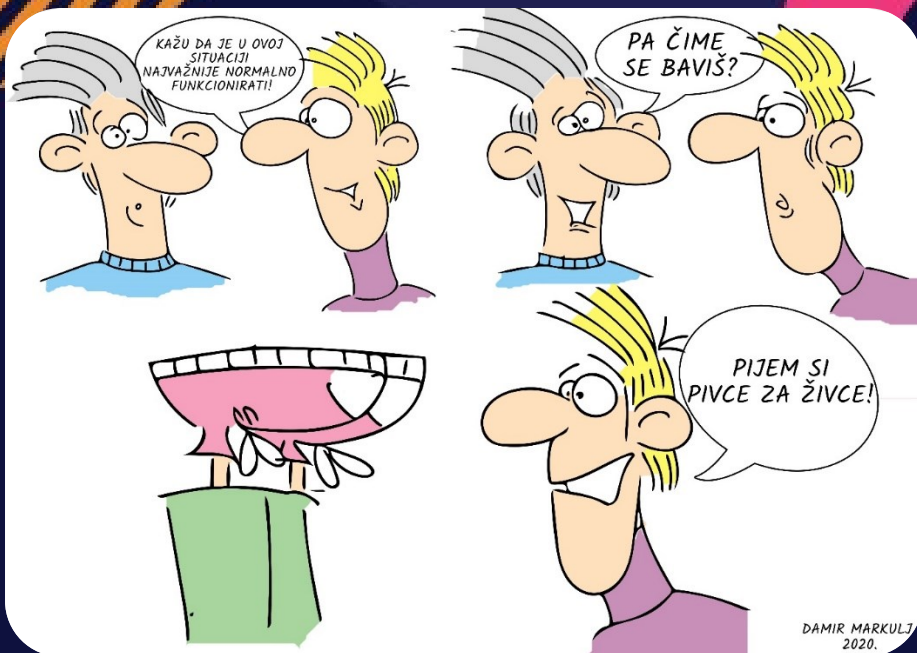

...PRETPOSTAVLJAM ONAJ KOJI TE OPALI NOGOM V RIT!

14. maj 2021

70

SMART-TEKST

72

Kud te godine jure! Ma, nije problem toliko u godinama i njihovoj jurnjavi, koliko u novotarijama kojih je sve više. Da mene pitate, uveo bih godišnje ograničenje na izume, nove ideje... Ja to jednostavno ne stignem sve pohvatati.

Recimo, imam prijatelja koji prati vijesti o svemiru. Da se razumijemo, svemir je za mene golemo crno prostranstvo s puno bijelih flekica. Taj moj prijatelj vam prati vijesti o tim flekicama, zna gdje je kojoj mjesto i zna da onaj milijarder hoće ići na Mars. Da se i tu razumijemo, za mene je Mars čokoladica koja ostavlja fleke.

Ne znam jeste li primijetili, ali električnih romobila u gradu ima više od svih tih flekica u svemiru. Tehnologija ide toliko naprijed da će ubrzo ti romobili početi i letjeti. Njima će se osvajati upravo te svemirske flekice, pa i skoknuti do Marsa.

Od osvajanja Mjeseca su prošla desetljeća. Zašto ljudska noga, pitam se, nakon toliko čekanja, mora u svemirska prostranstva – opet? Znamo da je svemir taman, znamo da ima te fleke po sebi. Što još moramo znati? Ima li života u njemu? Kakav je taj život? Zar nam životi nisu ionako dovoljno komplicirani i bez toga? Bez tih ludosti?

Koja li je korist od izuma i otkrića? Ako mene pitate, nikakva. Ljudi su možda ljeniji nego prije uz toliko izuma koji život čine ugodnim. Na pamet mi padaju oni usisavači roboti koji cijele

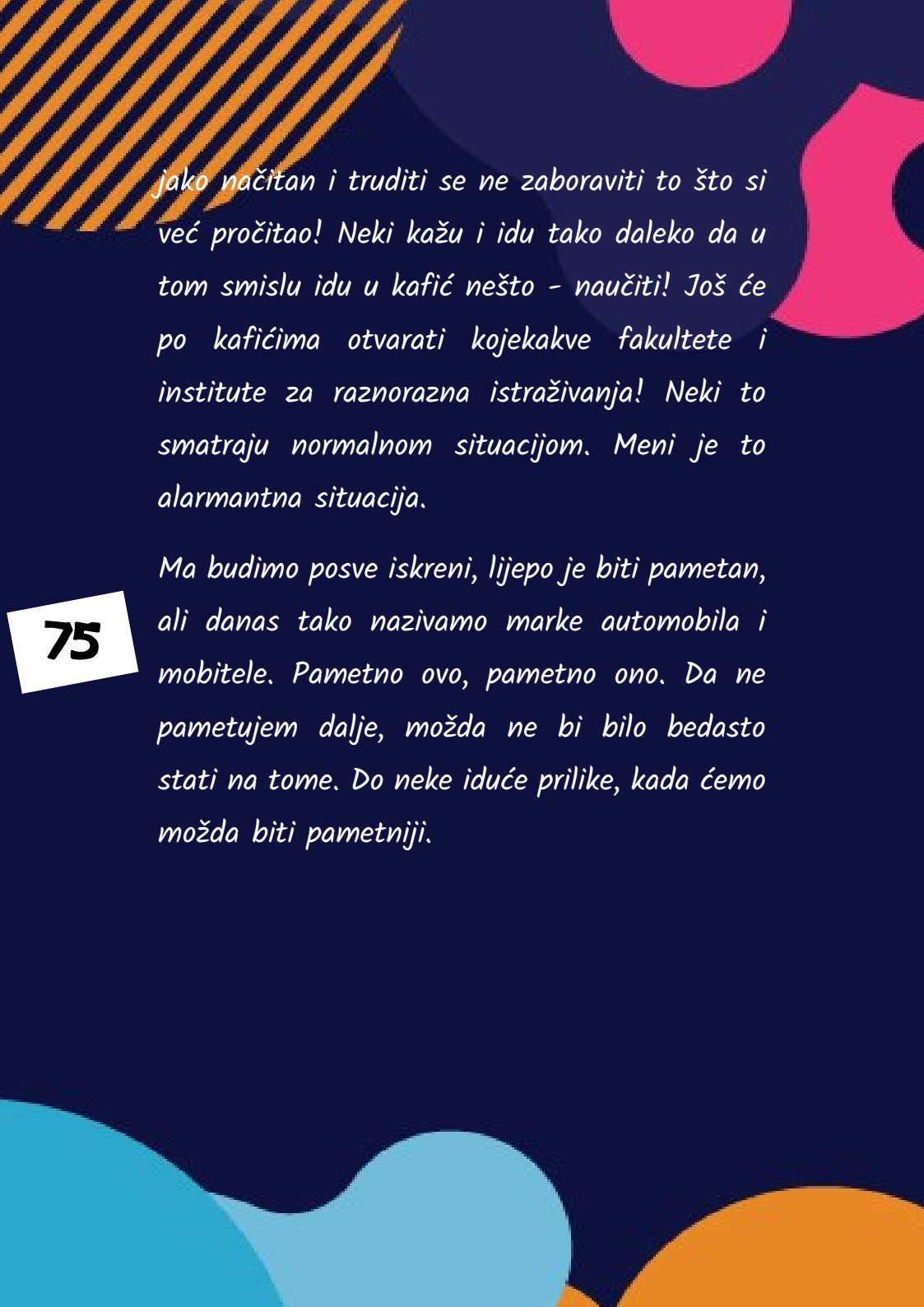
dane čiste stan. Stoje pravo malo bogatstvo, ali na reklamnim slikama obitelj koja ih posjeduje izgleda sretnija nego ikad prije! Osmijeha od uha do uha kao da kaže:

- I, jeste li ikada vidjeli sretniju obitelj? Želite i sami biti toliko sretni? Nabavite si roboteka!

74

I doista, to što je toliko izuma ne mijenja na stvari. Jednostavnije je bilo kad je vladalo učenje o Zemlji kao ravnoj ploči. Bilo je to kao tamno doba ljudske povijesti i znanosti. Čovjek, naime, nije stvoren da previše zna. Ako previše zna, samo se nervira i dobije čir.

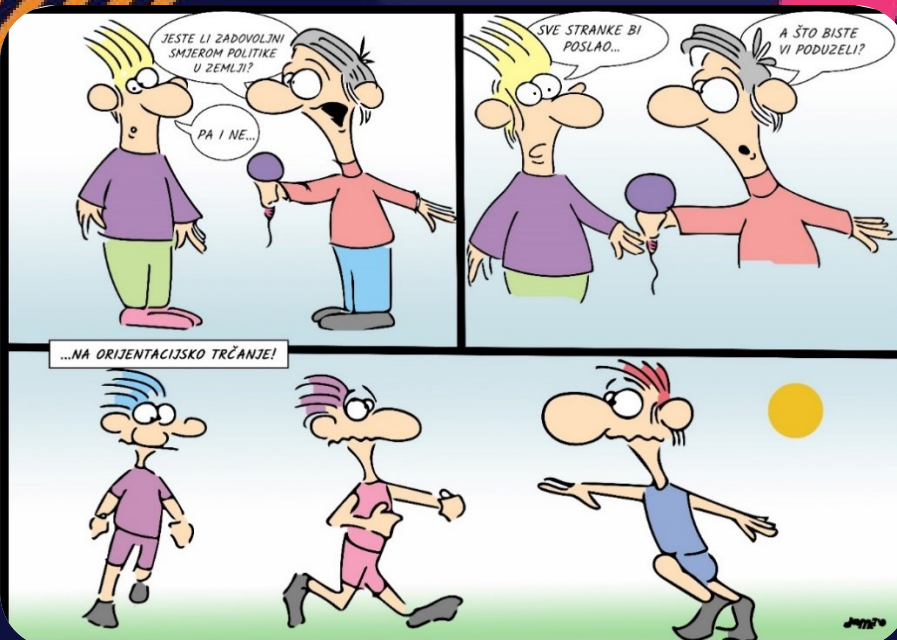
Uzmite samo za primjer pub kvizove: prije si u kafić otišao zaboraviti, a danas je bitno ići tamo

jako načitan i truditi se ne zaboraviti to što si već pročitao! Neki kažu i idu tako daleko da u tom smislu idu u kafić nešto - naučiti! Još će po kafićima otvarati kojekakve fakultete i institute za raznorazna istraživanja! Neki to smatraju normalnom situacijom. Meni je to alarmantna situacija.

75

Ma budimo posve iskreni, lijepo je biti pametan, ali danas tako nazivamo marke automobila i mobitele. Pametno ovo, pametno ono. Da ne pametujem dalje, možda ne bi bilo bedasto stati na tome. Do neke iduće prilike, kada ćemo možda biti pametniji.

KLJUC!

KLJUC!

KLJUC!

KLJUC!

VRANE
NAPALE
LJUDE!!!

77

DAMIRO 2021

FITNESS LIJENČINA

78

Proljeće je i kalendarski do ljeta ima još nešto vremena. No, temperaturno i klimatski, ljeto je već tu. Stoga ne čudi stiska s vremenom koja nastaje kada se treba odjenuti u proljetne krpice. Svih ovih godina planiram nabaciti mišiće i malo se stesati. No, nekim čudom to mi baš i ne ide. Sve me to počelo zabrinjavati i odlučio sam ispitati malo u čemu je problem. Pa, Damire, u čemu je problem?

Priznajem, a od priznanja sve kreće, problem je u nikome drugome nego u meni. Ne da mi se. Ne mogu vjerovati da sam napisao te četiri riječi. NE DA MI SE! Djeluje, a i zvuči oslobađajuće. Sve dok nisam shvatio kako uopće nemam motivacije za vježbanje. Mozak na svaku pomisao na uteg vrišti: Hej ovo je teško! Pa kreće monolog: Jel' ti znaš da taj uteg doslovno nešto teži? I da ta težina ima mjernu jedinicu, a to je kilogram?! Ne radi se o gramaži rolane dimljene šunkice, već se radi o nečemu što doslovno i de facto teži kilogram ili još gore, nekoliko njih! I zbog te težine, ja gubim efekt koji na mene ima rolana šunkica!

Kako god, vjerujem da ostatak monologa ne želite čuti. S druge strane, imam mozak koji ne

izbjegava samo fitness tijela. Imam prepreden mozak koji izbjegava i vlastiti fitness!

Dakle, uopće sam demotiviran za praćenje kvizova i mom mozgu su križaljke, premetaljke i kojekakve enigmatske smicalice prije svega podvale koje ga navode da izvede vrtoglavice i naredi tijelu da sjedne i kaže generalni stav: Ne da mi se!

No, jednom sam imao priliku pred nekom djevojkom ispasti faca. Bila je to Amerikanka otvorena i srdačna stava, a jedina joj je mana bila što ne zna hrvatski. Stoga je moja malenkost trebala reći neš' na engleskom, poput: Svježe je! Želiš li možda moju jaknu?

O, kako sam se naljutio na svoj mozak koji je rekao: Ne da mi se! Pa je nastao pravi fajt, pravi iskričavi dijalog mene i njega vucibatine:

JA: Kako se kaže na engleskom Želiš li moju jaknu?

Mozak: I'm dizzy.

 Ja: Jel ti to mene zezaš? I'm dizzy? Dizzy je na engleskom jakna?

Mozak: Tak nekak.

Stoga sam rekao Amerikanki I'm dizzy, k'o što mi je mozak naložio. Ona je to shvatila kao neš' loše pa me otpratila do najbliže ambulante da se pobrinu za mene. Nikad više je nis' ni vidio ni čuo.

*Pa, Damire, vjerujem da si dobio uvid u to gdje
je problem.*

AKO SI FIN, NE VOZI

85

Ljudi se promjene kad sjednu u automobile. Postanu druge ličnosti. Ja sam, srećom, nevozač i vjerojatno stoga i primjećujem takve stvari. Automobil je poput dozvole za psovanje. Sjedneš u njega, okreneš ključ i stisneš papučicu gasa.

I počneš psovati. Kao navijen.

Sad, ili auto neće upaliti pa psuješ, ili ti neki biser smeta u prometu, pa zato psuješ. Reklo bi

se da je promet neka vrsta mjesta plodnog za psovanje. Baš kao što imamo obradive površine koje se moraju zalijevati, tako i psovanje valja zalijevati. Prometna kultura je korov i nju bi trebalo odmah eliminirati. Drugim riječima, ako si fin, ne vozi. Pojest će te drugi vozači.

Pa ipak, situacija i nije tako crna. U društvu postoji jedan cijeli dijapazon ljudi koji čak idu na mise na kojima se moli da se psovka iskorijeni. Čudno zvuči, ali ljudi kojima je psovka poput stranog jezika doista postoje.

- O, pa vi ste rekli nešto na stranom jeziku? - vele. - Krasno, da vas bar razumijem...

Podaci kažu da smo nacija koja strašno puno psuje. Toliko psovanja u nekim drugim narodima i jezicima nije prisutno. Što to o nama govori? Prema meni, a dozvolite mi taj luksuz da imam svoju teoriju, kod nas je to, kao što sam već rekao, povezano s vožnjom. U našoj zemlji gotovo svatko ima i vozi auto. Vrlo su rijetki slučajevi da netko ne vozi. I ne psuje.

87

Reklo bi se da je to toliko rijedak slučaj da bi nespsovače valjalo zaštititi zakonom kao endemsku vrstu, a ne tretirati kao korov. Ne treba iskorijeniti nepsovanje, već psovku.

Možda se stvari malo izmijene uvođenjem sve većeg broja bicikala u promet. Vjerujem da će s tim trendom broj psovača padati. Naime,

*okretanje pedala ipak doprinosi tome da se malo
ispucamo. Tako smireni imamo manje povoda
za psovku.*

I energije.

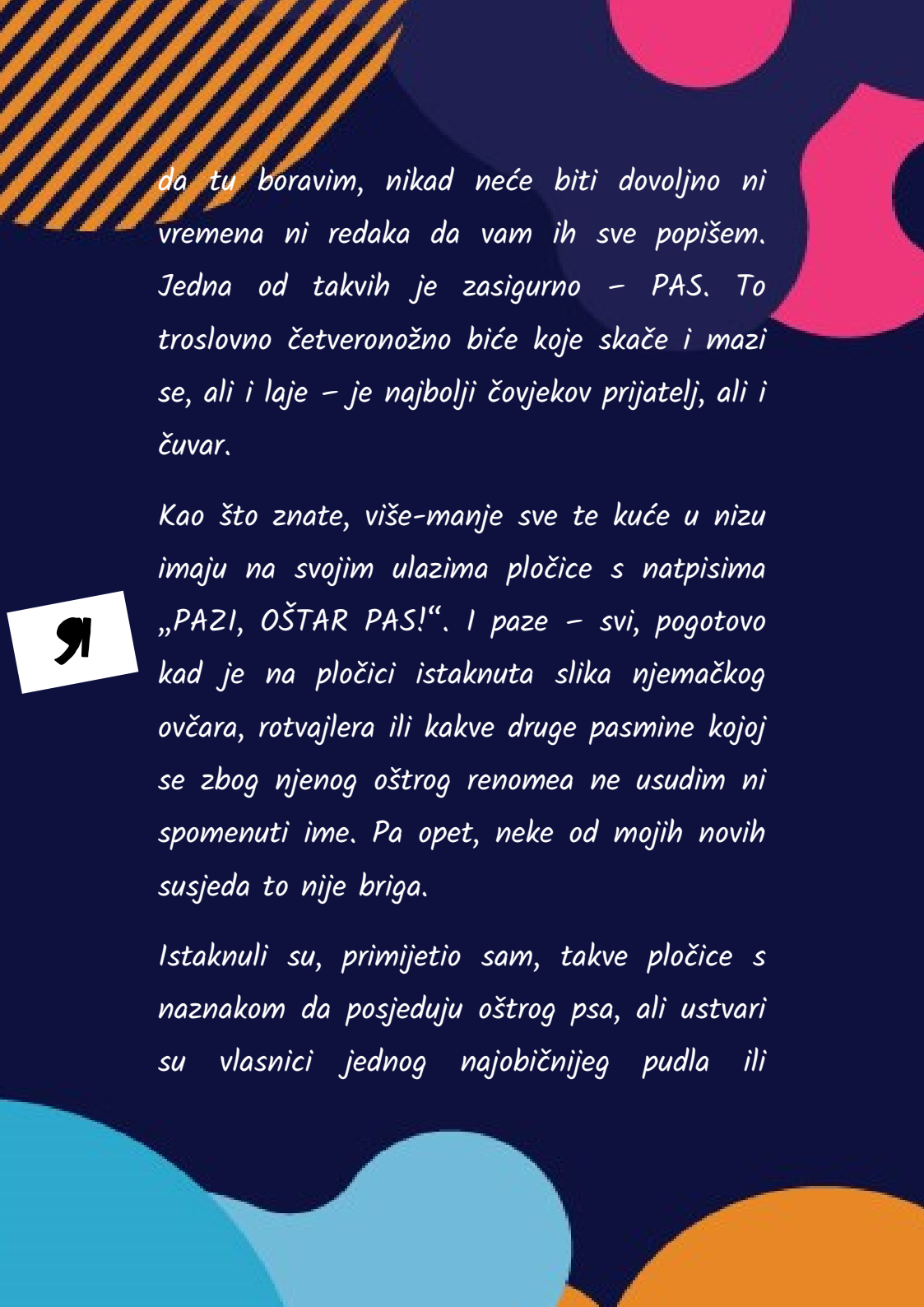
PAZI, OŠTAR PSIĆ!

PRAVA ISTINA O MALIM PSIMA

Kao što znate, desio nam se potres. U Zagrebu je to rezultiralo time da su mnogi ljudi promijenili svoje adrese, pa tako niti ja nisam izuzetak. Dolaskom u novi kvart imam što za vidjeti – sve je prepuno zelenila, ptičica, kućica s okućnicama. Ljudi jednostavno žive jednim drugim životom. Usporedim li ga s onim gradskim (u strogom smislu tog izraza), potpuno je drugačiji.

Za mene je to otkriće veliko – veliko poput otkrića novog kontinenta. Pa opet, koliko god

da tu boravim, nikad neće biti dovoljno ni vremena ni redaka da vam ih sve popišem. Jedna od takvih je zasigurno – PAS. To troslovno četveronožno biće koje skače i mazi se, ali i laje – je najbolji čovjekov prijatelj, ali i čuvar.

Kao što znate, više-manje sve te kuće u nizu imaju na svojim ulazima pločice s natpisima „PAZI, OŠTAR PAS!“. I paze – svi, pogotovo kad je na pločici istaknuta slika njemačkog ovčara, rotvajlera ili kakve druge pasmine kojoj se zbog njenog oštrog renomea ne usudim ni spomenuti ime. Pa opet, neke od mojih novih susjeda to nije briga.

Istaknuli su, primijetio sam, takve pločice s naznakom da posjeduju oštrog psa, ali ustvari su vlasnici jednog najobičnijeg pudla ili

maltezera. To je, ako mene pitate, strašan i zabrinjavajući problem.

Zar mislite da bi takva diskriminacija manjih pasmina došla na dobar glas kod poštara ili lopova? Ne bi! Po meni, treba uvijek govoriti istinu, pa i onda kada ona boli, a ta je da vam kuću ne čuva neki zastrašujući ovčar, već obični pekinezer.

Da se razumijemo, to može biti još više zastrašujuće za eventualne provalnike. Koliki se samo boje malih peseka? Ja prvi! Evo, dižem glas u obranu svih velikih pasmina: najviše me

brinu ti mali psići za koje vole reći da su na baterije. Upravo zbog tih baterija ne prestaju lajati i gristi. Pa mene je ugrizao upravo takav pas, a znajte, to rade samo zato jer misle da su veliki!

94

Rekao sam vlasniku tog psa koji me ugrizao: Ma daj, odrasti! To malo stvorenje je kadro gristi? Pa gle kako sitnu njušku ima... I tada se desio napad nad svima napadima! Samo je skočio na mene i počeo tamaniti moj mali prst!

Koliko god da sam mu vikao da prestane, nije htio. Samo ga je stao gristi i... Da ne opisujem dalje taj strašan događaj, shvatite – stavite na pločice da imate malog ratobornog psa koji će svoj život dati u obranu i čuvanje svoje kuće. Ti

*malci su kao čuvarkuće još strašnija stvorenja
od svojih velikih rođaka.*

95

MAŠKA KAO MAŠKA™

DAMIRO MARKUŠIĆ

BRZO ČITANJE

Svojevremeno se na radijskim postajama jako reklamirala tehnika brzog čitanja. Gospođa koja je gostovala na jednoj takvoj emisiji obećala je da će polaznici svoj novac jako dobro uložiti. Napokon će biti u stanju brzo pročitati novine, a zamislite samo koliko će knjiga biti skinuto s polica.

Nadalje, govorila je o postotku razumijevanja brzo i sporo pročitanoog teksta. Ono što se brzo čita u većoj mjeri se razumije od sporo pročitanoog teksta. Stoga, brzo čitanje je nužda. Nije riječ o dodatnom znanju kao npr. vožnji bicikla ili stranom jeziku. Bez čitanja se ne

može pročitati priručnik o vožnji bicikla, pa niti udžbenik stranog jezika.

Meni je sve to, kao slušatelju i potencijalnom čitatelju ambicioznijih razmjera zazvučalo vrlo primamljivo. Zato sam pažljivo čekao kraj emisije i zapisao broj telefona koji sam već istog dana nazvao upisavši se na tečaj brzog čitanja.

97

Dotad nikad nisam čitao poklonjene knjige. Nisam stizao. Zahvaljujući tečaju brzog čitanja ne samo da sam ih čitao već istog dana pošto sam ih dobio za poklon, već su me prijatelji pitali i za zaostatke – jesam li ili nisam čitao i one prethodne? Izvukao sam se, ali sam ih

zbog svega odlučio uvaliti u dodatne nevolje i spomenuti da sam usput čitao i ostale knjige čiji se autori spominju u rođendanskoj lektiri!

98

Ta vijest se uskoro proširila. Počela me pratiti slika novopečenog brzočitača. U knjižnicama više nije bilo zakasnina. Knjižničarke su više patile zbog napadaja panike kada bih se pojavio, jer su bile u konstantnom strahu da inače skroman fundus Gradskih knjižnica neće izdržati moje čitateljske apetite.

– A zamisli, ima ih još! – komentirale su među sobom. – S tih tečajeva izlaze kao sa pokretne vrpce! Evo gospodina, javi u centralnu knjižnicu da smo mi na periferiji oglasili znak uzbune! Agatha Christie je cijela pročitana u jednom

dahu! Također i Ephraim Kishon! Autori su počeli padati kao kruške. Mayday, mayday!

” U restoranima nije bilo potrebno posebno trošiti vrijeme na čitanje menija. On mi je bio poznat i prije nego li bi ga konobar donio. Titlove filmova sam znao i prije nego li bi se scena odigrala, a kraj sam znao još prije početka filma. Dobio sam i službenu zabranu pojavljivanja u kvizovima. Pa tko je vidio toliko i tako brzo znati!

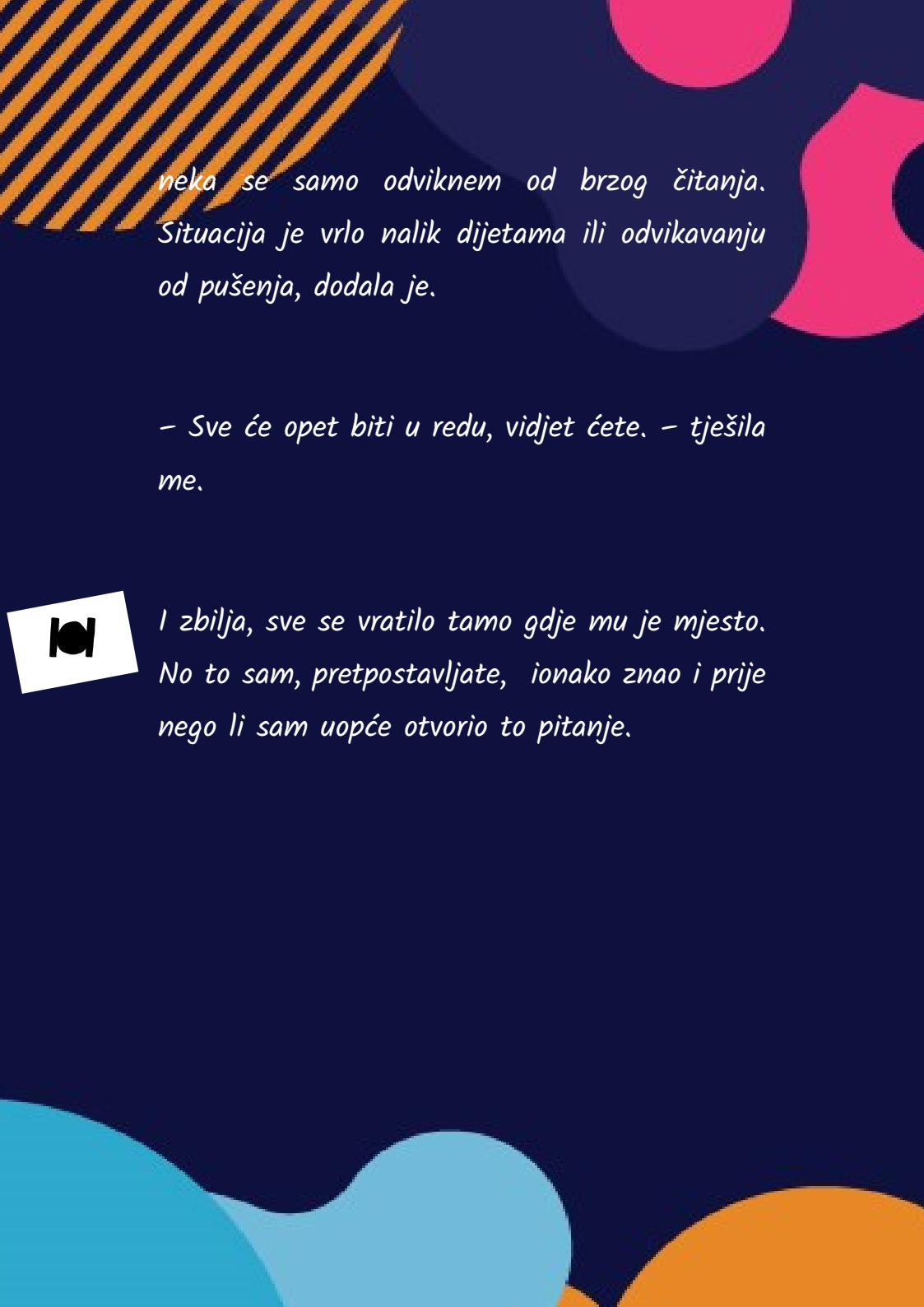
I tako sam u probleme zapao ja, a ne drugi. Zbog svoje vještine ostao sam s hrpom pročitanih knjiga i uvrijeđenih prijatelja. Pitam se čime li ću se baviti u mirovini?

loo

Janaro

Knjižnice su mi blokirale svoje članske kartice, prijatelji mi za rođendane poklanjaju odijeću. Na svijetu sam ostao posve sam. Jedina nada mi je bila gospođa koja me naučila brzo čitati. Pitao sam je što da učinim? Odgovorila mi je

neka se samo odviknem od brzog čitanja. Situacija je vrlo nalik dijetama ili odvikavanju od pušenja, dodala je.

– Sve će opet biti u redu, vidjet ćete. – tješila me.

I zbilja, sve se vratilo tamo gdje mu je mjesto. No to sam, pretpostavljate, ionako znao i prije nego li sam uopće otvorio to pitanje.

SAM SVOJ POŠTAR

102

U ovo novo vrijeme ljudi si više ne šalju pisma kao što je to prije bio običaj. Nema više konjanika i poštanskih kočija koje će napadati Indijanci i drumski razbojnici. Sada je sve više manje elektrtronizirano i informatizirano, pa tako i sama pošta. Ako će je tko presresti, to će biti neki razbojnik-hacker.

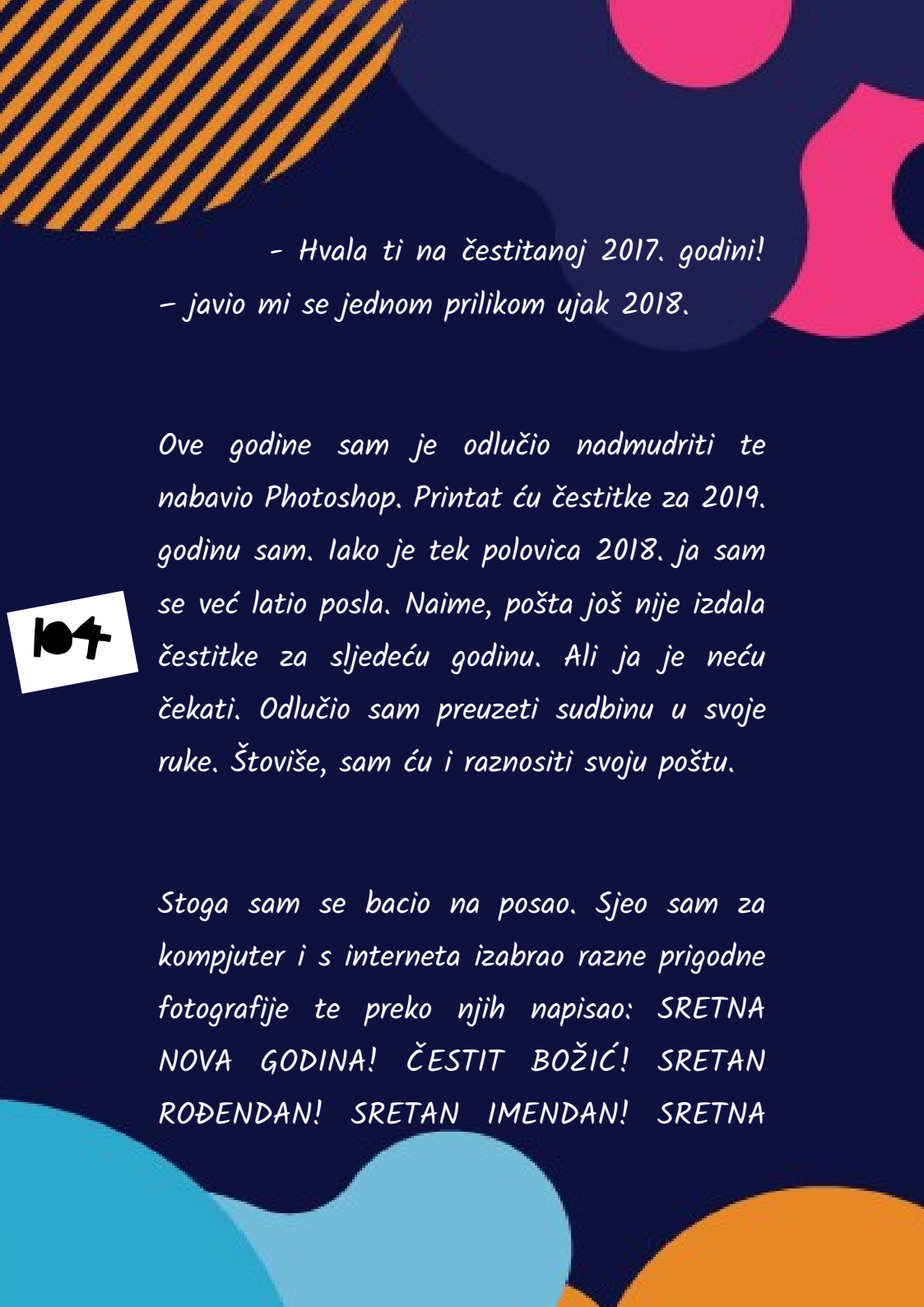

IZ KOJE STE **VIZ** POŠTE, KOLEGA?

Markuž, 2018.

103

Reklo bi se, da su se pošta i njeni djelatnici malko opustili. Pa što ako netko tamo šalje pismo i za marku izdvoji 3, 10 kuna? U tim uvjetima pošta zna kasniti i po tjedan dana, ako ne i više.

-
- Hvala ti na čestitanoj 2017. godini!
 - javio mi se jednom prilikom ujak 2018.

Ove godine sam je odlučio nadmudriti te nabavio Photoshop. Printat ću čestitke za 2019. godinu sam. Iako je tek polovica 2018. ja sam se već latio posla. Naime, pošta još nije izdala čestitke za sljedeću godinu. Ali ja je neću čekati. Odlučio sam preuzeti sudbinu u svoje ruke. Štoviše, sam ću i raznositi svoju poštu.

104

Stoga sam se bacio na posao. Sjeo sam za kompjuter i s interneta izabrao razne prigodne fotografije te preko njih napisao: SRETNA NOVA GODINA! ČESTIT BOŽIĆ! SRETAN ROĐENDAN! SRETAN IMENDAN! SRETNA

GODIŠNJICA! Napravio sam toliko čestitaka koliko sam se uspio sjetiti prigoda i ljudi koji ih obilježavaju.

Tako, rekao sam si. Sada je sve to potrebno razvrstati i otpremiti.

105

Ali, po putu sam sreo pravog poštara.

- O, - rekao mi je. - iz koje pošte ste vi, kolega?

Kad je shvatio da sam se sam prihvatio posla raznošenja pošte, pozvao je ostale kolege, koji su pak pozvali poštansku pravnu službu koja je pak sve to rekla sudu, i sada sam, dragi

čitatelju, dužan obešteti poštu zbog nanesene štete plus naknaditi duševne boli jer je poštariima povrijeđen dignitet službe.

- Ne može se bilo tko sjetiti i igrati se poštara! - rekao mi je sudac. - Biti poštar je ozbiljna stvar! Pa što ako malo kasne? I žene kasne kad se spremaju pa nećete stoga preuzeti njenu ulogu i biti sam svoja žena! Nemam ja vremena za to, - dodao je. - Evo vam lijepo globa za nepoštivanje službenih institucija. A sada, oprostite, moram ići. Kasnim na vlak. Vidite, gospodine, kako ja poštujem tradiciju? Usprkos tome što i vlakovi kasne, ja se uporno već 40 godina vozim vlakom i niti kolege niti stranke u postupku se dosad nikad nisu požalile.

RADIO GA-GA

*U našoj se kuhinji svakog jutra vodi oštra bitka
– koja će se radio stanica slušati.*

image

107

*Dok jedna strana oštro brani starozagrebačke
interese i bori se za Sljeme, druga se uhvatila
kozmopolitske 101-ice i ne pušta je iz zalogaja
kao što to ne bi učinio niti jedan dobro odgojeni
staford.*

Koja je tu moja uloga?

Dosad sam se koliko toliko uspješno pokrivao dvopekima po ušima i šutke trpio. Tu i tamo podigao bih sažaljiv pogled prema starom Grundigu i bio sretan što nisam na njegovom mjestu. U posljednjoj je takvoj svađi, naime, jadnik ostao bez antene. Srećom, nisam joj nazočio, ali svaka strana podnijela mi je zasebne izvještaje. Kojeg li čuda, jedini dio u kojem se podudaraju jest da, eto, radio nema antene

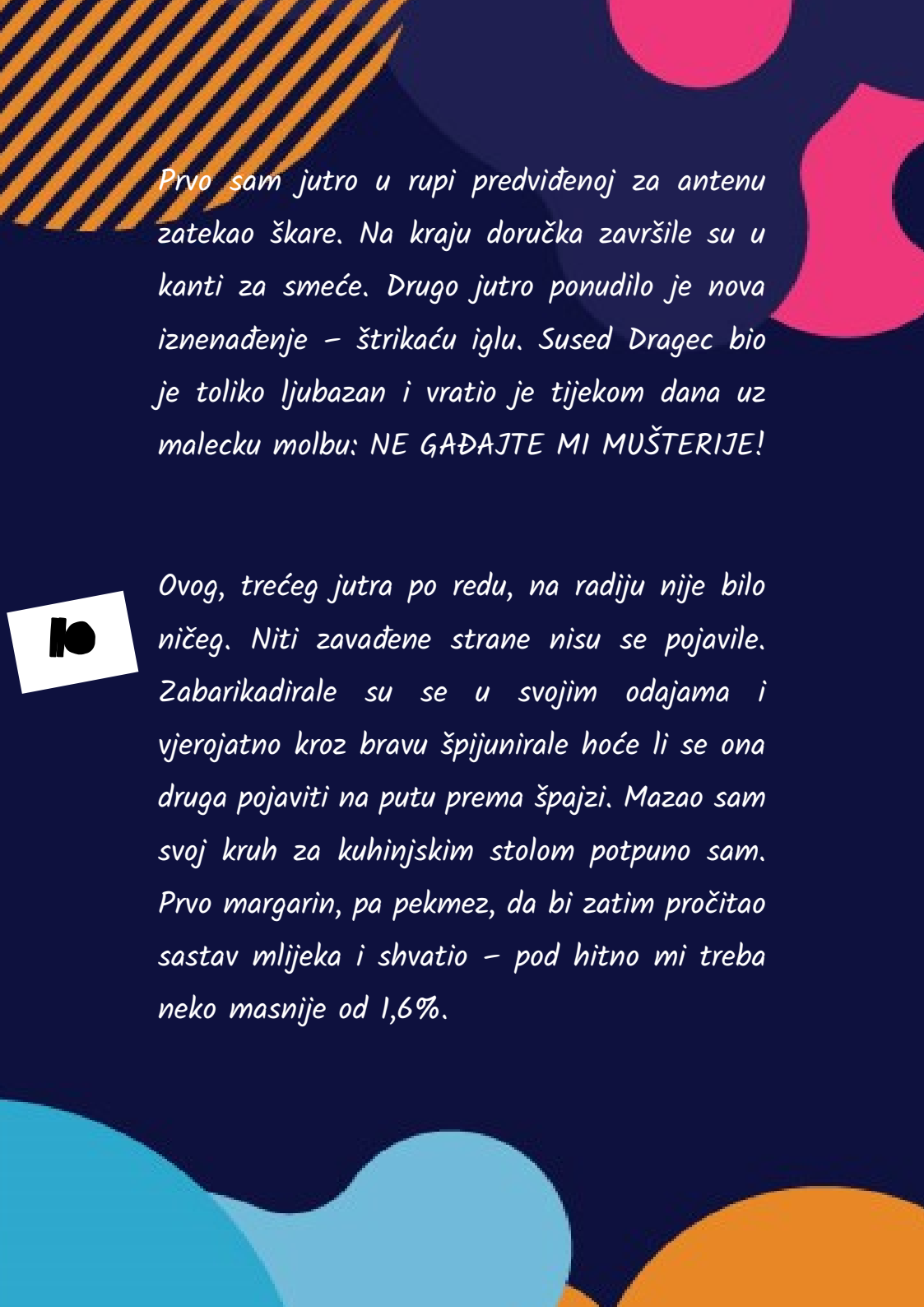
log

Podnošenje raporta u svakoj normalnoj vojsci traje najviše nekoliko sekundi. Po tome se mjeri i njena efikasnost. "Gospodine pukovniče, krumpiri su oguljeni! Na zapovijed!" Nema sad tu neke potrebe unedogled ponavljati i

obrazlagati stvari previše u širinu i duljinu. Uniforma sa sobom nosi određena ograničenja kad su dimenzije u pitanju, pa ako je netko želi biti dostojan, molim lijepo, neka skрати. Kamo bi, primjerice, stigli Nijemci da su Hitleru puna 3 dana, kao što je to bilo u mom slučaju, obrazlagali da se baš i nisu proslavili na ruskom frontu?

log

Netko bi rekao da su ti dani zasigurno protekli u miru kad stari Grundig, žrtva okrutne amputacije, ne prima signale i jedino što može proizvesti je pokoji ŠŠŠŠ! To bi pretpostavio netko normalan, netko tko svako jutro ne gleda ono što ja gledam:

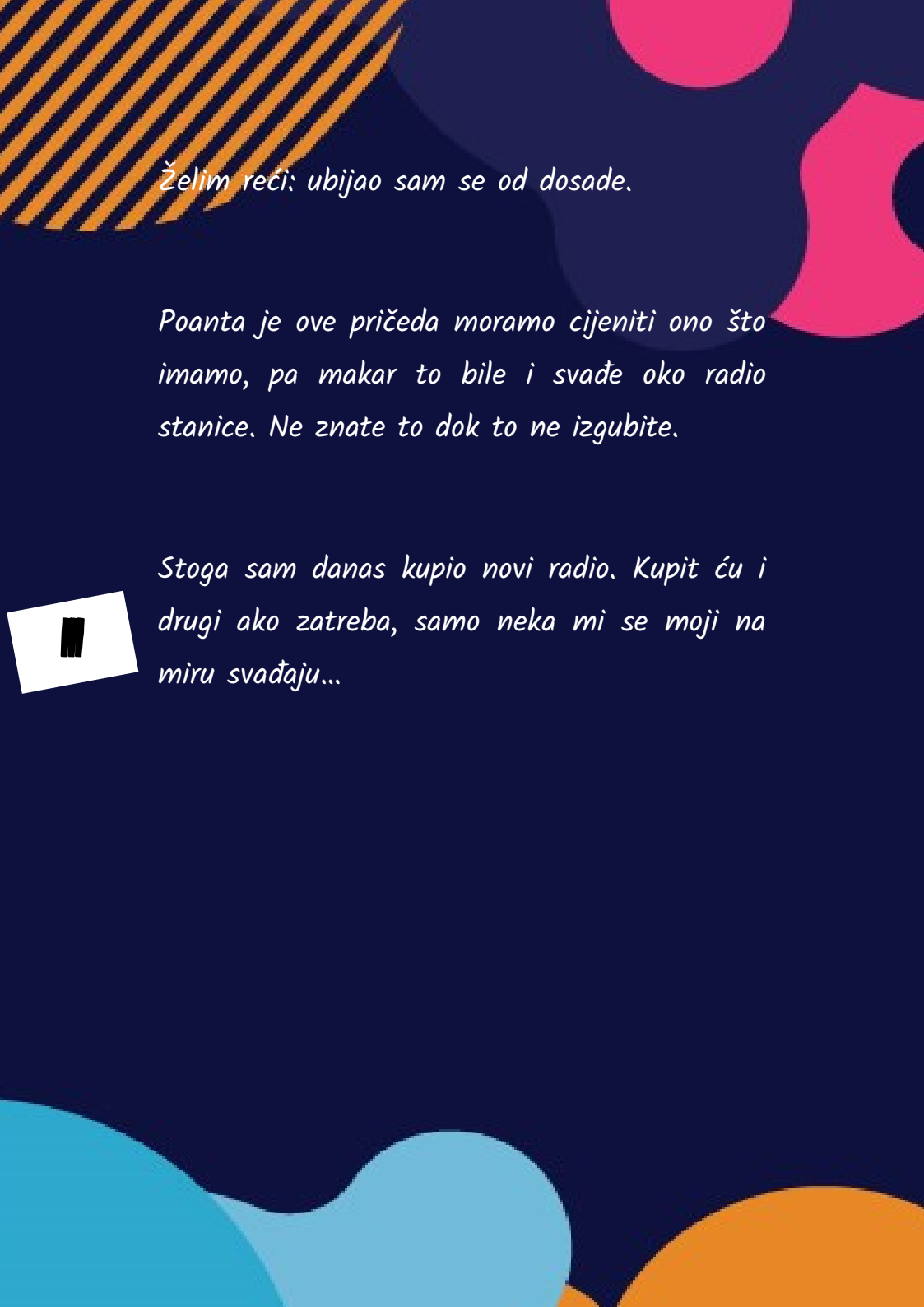

Prvo sam jutro u rupi predviđenoj za antenu zatekao škare. Na kraju doručka završile su u kanti za smeće. Drugo jutro ponudilo je nova iznenađenje – štrikaću iglu. Sused Dragec bio je toliko ljubazan i vratio je tijekom dana uz malecku molbu: NE GAĐAJTE MI MUŠTERIJE!

lo

Ovog, trećeg jutra po redu, na radiju nije bilo ničeg. Niti zavađene strane nisu se pojavile. Zabarikadirale su se u svojim odajama i vjerojatno kroz bravu špijunirale hoće li se ona druga pojaviti na putu prema špajzi. Mazao sam svoj kruh za kuhinjskim stolom potpuno sam. Prvo margarin, pa pekmez, da bi zatim pročitao sastav mlijeka i shvatio – pod hitno mi treba neko masnije od 1,6%.

Želim reći: ubijao sam se od dosade.

Poanta je ove priče da moramo cijeniti ono što imamo, pa makar to bile i svađe oko radio stanice. Ne znate to dok to ne izgubite.

Stoga sam danas kupio novi radio. Kupit ću i drugi ako zatreba, samo neka mi se moji na miru svađaju...

STIGA JE TONČI

Tonči, ili odmilja Toni, je naš rođak s mora. Svake godine negdje u ovo zimsko vrijeme stiže u Zagreb. Sa sobom ponese nekoliko pršuta, nešto vina i maslina, pa pozvoni u 5 sati ujutro.

h2

- Dobro jutro, bili svite! – derao se još s vratiju na sav glas. – Ajmo, ustaj, ustaj! Stiga je Tonči!

U pidžami češući zatiljak promatram što radi. Mumljam mu nešto, no ni samom mi nije jasno što.

Prije neog što nastavim, morate nešto znati: Tonči ima 70 godina, ali zato je zdrav k'o dren. Svakog dana ide u ribe, uredno marenda i koliko spava za ljepotu reklo bi se da je ljepši i od Kate Moss. Dakle, voli sebe kao nijedno drugo biće. Osim toga, jako pazi na bonton.

13

- A ti ne bi pozdravija svog Tonija? - upita me onako glasno kao što bi Pavarotti da glumi u operi Pijetao na krovu. - E reče se: Šjor Toni, kako ste? Jel' vas što boli? A šta da ti rečen, dite moje? Bole me leđa k'o sam vrug! Zato sam i doša, da me doktor Bilić uslika!

Doktor Bilić je još jedan rođak. Ne naš, već Tončijev. Kao nećak njegove žene mora mu

osigurati najbolju zdravstvenu skrb. Dotad nas je već triput zvao i upitao uvijek isto:

- Jel' stigao? Ajme, nemojte da mi ne javite! Ubit će me teta! Ako ne ona, onda šjor Toni!

- Ma ako ubije vas, ubit će i nas. – tješili smo ga.

14

Bilo je 5 i 15 kad smo sjeli u kuhinju i stali rezati pršut. Umorna oka prebacivao sam slani zalogaj iz jednog kraja usta u drugi gledajući u njegova kako ne prestaju s pričom.

- I tako, - zastao je konačno. – A kako ste mi vi? Ti mi mali izgledaš nekako neispavano.

Slušaj sad dobro: dođi ti meni dole, pa ćemo nas dva u ribe. E da vidiš šta ćeš spavat! Doduše, nešto me kolina muče, pa ne mogu baš dugo, al zato ćeš mi ti pomoć! A, šta kažeš?

Ostatak sam prespavao. Probudio sam se s komadićem pršuta u ruci tek za nekoliko sati. Taman se Tonči vratio iz ordinacije.

15

- O, lipoto! Probudija se da isprati Tonija? Ma znaš, nisi ti tako loš momak, samo mi moraš više spavat.

Jadni ga je doktor Bilić odvezao na autobus. Za nekoliko dana nazvala nas je njegova uplašena žena, ne zna gdje je. Tek kasnije saznali smo

kako ga je pronašao neki službenik na kolodvoru
kako u autu mirno spava.

K

- Otišao je Toni, otišao je šjor Toni... -
ponavljao je dok ga je ovaj budio.

Zbilo se to lani. Ove godine stigla nam je samo
razglednica s mora:

Dragi moji, javljam vam tužnu vijest. Vaš Toni ima gripu, tek toliko da znate. Ljubi vas, Tonči.

Sjeli smo u auto i zabrinuti se zaputili put njegove kuće. Kad smo stigli bilo je podne.

17

- Toni vas sad ne može primit. - rekla nam je Kate, njegova žena. - Sad spava, dodite koji drugi dan.

Zakleli smo se, to je bilo to! Nema Tonija više u našoj kući! Ni govora!

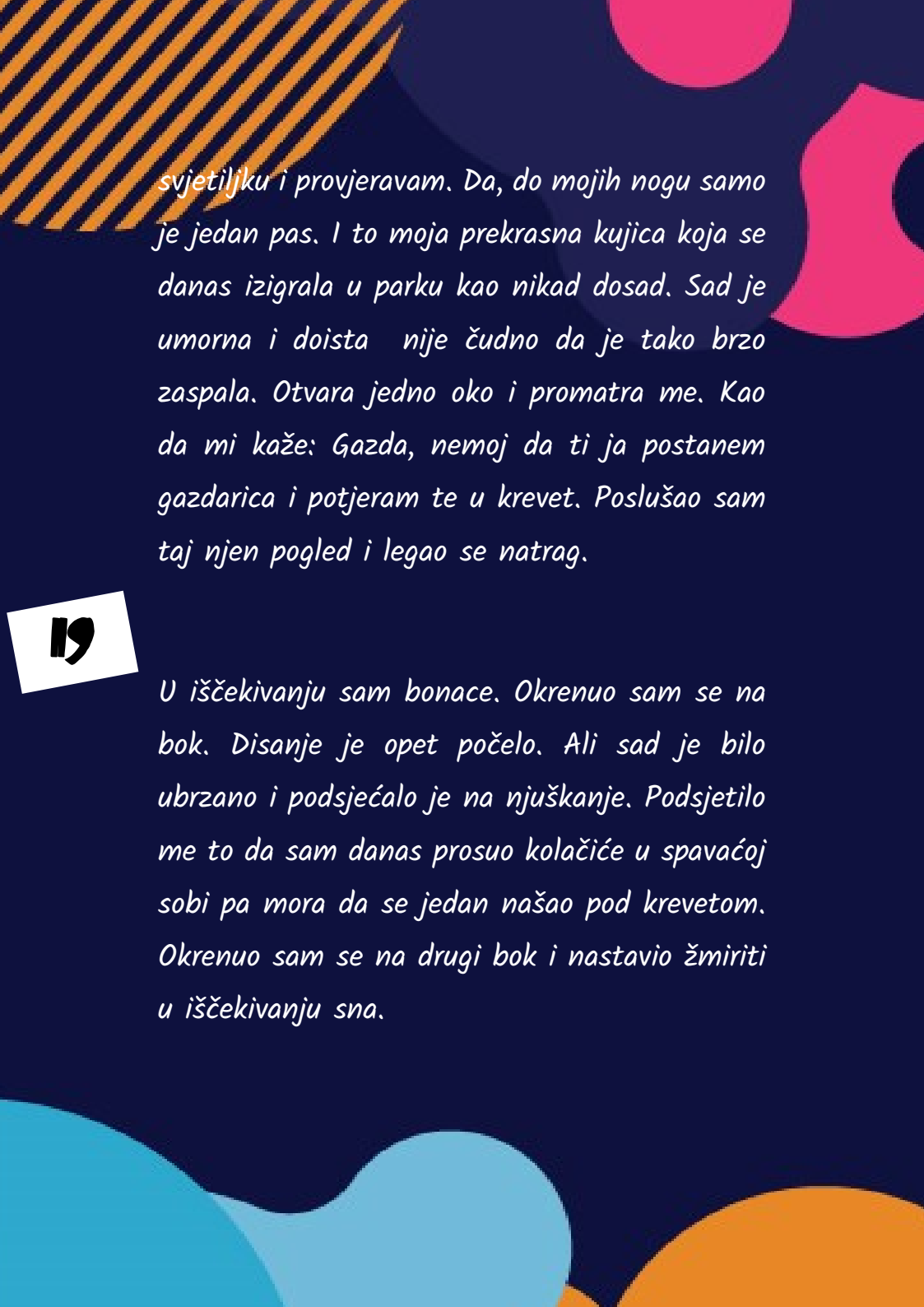
Dok ovo pišem doktor Bilić slika šjor Tonija.

NJUŠKA OD PSA

18

Mrkli je mrak. Na stubištu se ugasilo svjetlo, u hodniku također. Još malo pa će se pogasiti i noćne svjetiljke. Svi idu spavati, pa tako i ja i moj pas. Otvoren je prozor, čuje se tek povik kojeg Dinamovog navijača koji se vraća sa slavlja pobjede gradskog kluba i mjauk ulične mačke. No, i to je prošlo i sad se mogu ugodno ispružiti u svom krevetu. San mi sam od sebe dolazi na oči. Ispružio sam se, a moj pas do mojih papuča. Nastupila je tišina. Iz minute u minutu sve je tiše i tiše.

Noćna je bonaca. Čuje se samo disanje psa. Ne, pogriješio sam. Otvorio sam oči i žmirkao. Učinilo mi se da čujem disanje dva psa. Palim

svjetiljku i provjeravam. Da, do mojih nogu samo je jedan pas. I to moja prekrasna kujica koja se danas izigrala u parku kao nikad dosad. Sad je umorna i doista nije čudno da je tako brzo zaspala. Otvara jedno oko i promatra me. Kao da mi kaže: Gazda, nemoj da ti ja postanem gazdarica i potjeram te u krevet. Poslušao sam taj njen pogled i legao se natrag.

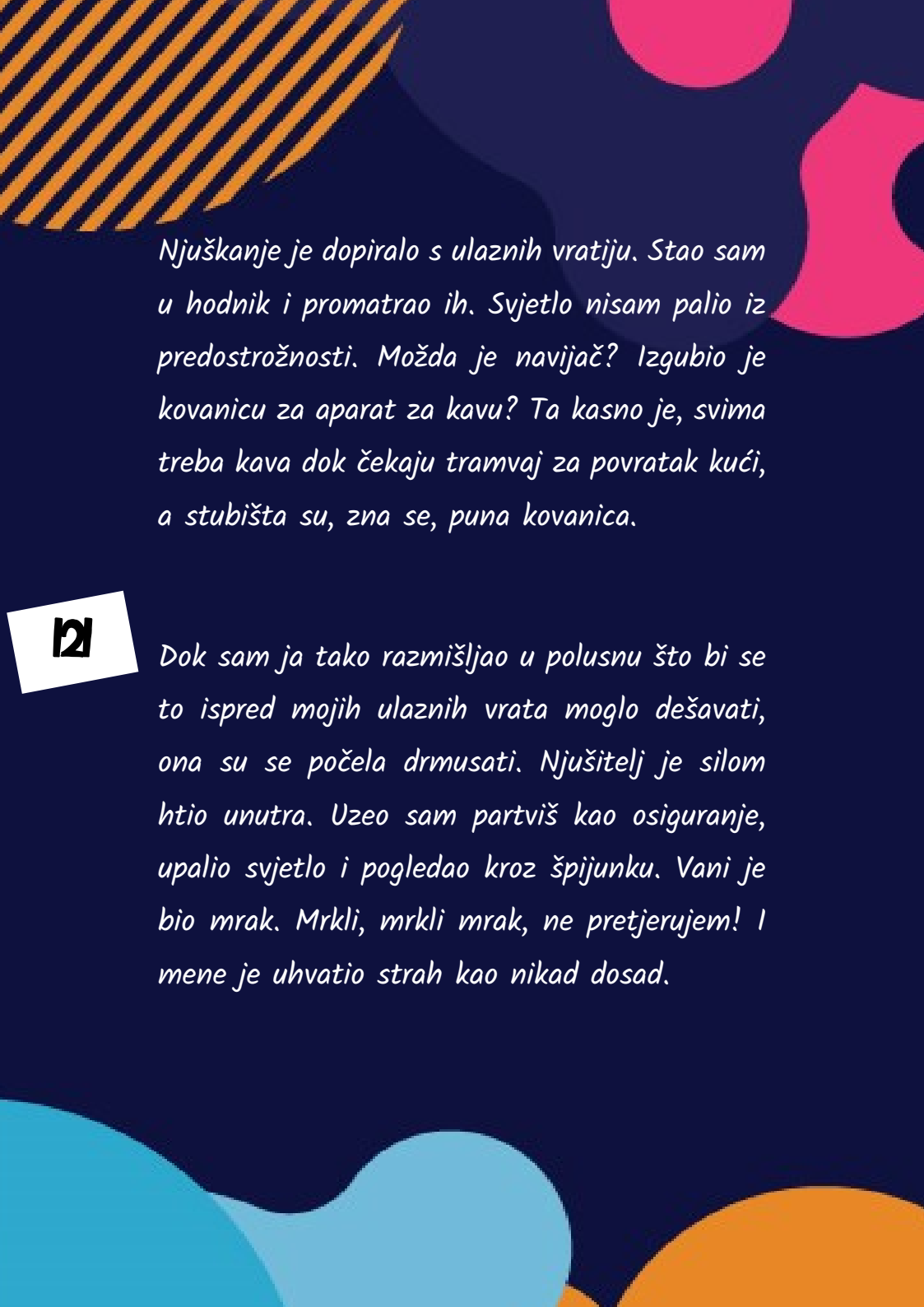
19

U iščekivanju sam bonace. Okrenuo sam se na bok. Disanje je opet počelo. Ali sad je bilo ubrzano i podsjećalo je na njuškanje. Podsjetilo me to da sam danas prosuo kolačiće u spavaćoj sobi pa mora da se jedan našao pod krevetom. Okrenuo sam se na drugi bok i nastavio žmiriti u iščekivanju sna.

- Pas, - rekao sam. - Na spavanac!
Pusti sad kolačiće. Naći ćeš ih sutra!

Rukom sam je potražio do kreveta i uvidio da spava dubokim snom. Nije se obazirala niti na mene niti na moje disanje. Začulo se opet. Bilo je uporno, snažno. Prepao sam se i načulio svoje uši, a moj pas, ugledavši se na mene, svoje.

Njuškanje je dopiralo s ulaznih vratiju. Stao sam u hodnik i promatrao ih. Svjetlo nisam palio iz predostrožnosti. Možda je navijač? Izgubio je kovanicu za aparat za kavu? Ta kasno je, svima treba kava dok čekaju tramvaj za povratak kući, a stubišta su, zna se, puna kovanica.

2

Dok sam ja tako razmišljao u polusnu što bi se to ispred mojih ulaznih vrata moglo dešavati, ona su se počela drmusati. Njušitelj je silom htio unutra. Uzeo sam partviš kao osiguranje, upalio svjetlo i pogledao kroz špijunku. Vani je bio mrak. Mrkli, mrkli mrak, ne pretjerujem! I mene je uhvatio strah kao nikad dosad.

Kakav li je to samo navijač? Čuči li pred vratima? Je li mu zamirisalo po palačinkama koje smo pekli tu večer? Kako bilo, sagnuo sam se i ja i stao gledati u prostor ispod vratiju, tik do otirača. Zrak iz nosa njušitelja snažno je prodirao do mog prehladenog nosa. Vrata se nisu prestajala drmati.

122

Okrenuo sam se leđima i naslonio se na njih i uzdahnuo. Kakvo li je to bilo samo iskustvo! Horror nad hororima! Moj pas je vidio da sam počeo histerizirati i odlučio preuzeti inicijativu. Stala je i moja kujica, naime, njuškati. Ohrabrila se i onako snena stala mahati repom. Uslijedila je njena komunikacija Morseovom abecedom s njušiteljem na stubištu. Nisam znao o čemu razgovaraju, ali to je izgledalo otprilike ovako:

- NJUH-NJUH, NJUHNJUH-NJUH,
NJUH-NJUH-NJUH, NJUHNJUHNJUH!

123

Ponavljam vam, pojma nemam o čemu je tu bilo riječi, ali prema mahanju repom shvatio sam da nije bilo razloga za nekakvu bojazan. Stoga sam odlučio otvoriti vrata. Okrenuo sam ključeve i donju bravu, a zatim posegnuo za ručkom i okrenuo gornju. Lagano sam otvorio vrata. Kroz otvor je provirila strašna, vlažna crna njuška koja je silom htjela unutra! Pod njenom silinom vrata su se otvorila i ja sam pao na pod. Igre su počele.

Jazavčar Dex iz parka ušao je uz svu pompu u naš stan, stao pred svoju prijateljicu i liznuo je

u njušku u čast svoje dobrodošlice. Zatim je na prije nepunih mjesec dana okrečenom zidu označio da je ovo njegov teritorij (još sam mu samo morao uručiti vlasnički list!) i okrenuo se na leđa. Psećim žargonom rekao je: Pomazi me, ti čudovište ljudsko u šlapama! Znaš koliko mi je trebalo da dođem do svoje ljubavi! Ja sam samo običan jazavčar! Sve te stepenice, pa čekanje pred vratima! Vi ljudi stvarno nemate razumijevanja kad je ljubav u pitanju! A ja vašu kujicu naprosto obožavam! Ponavljam, obožavam!

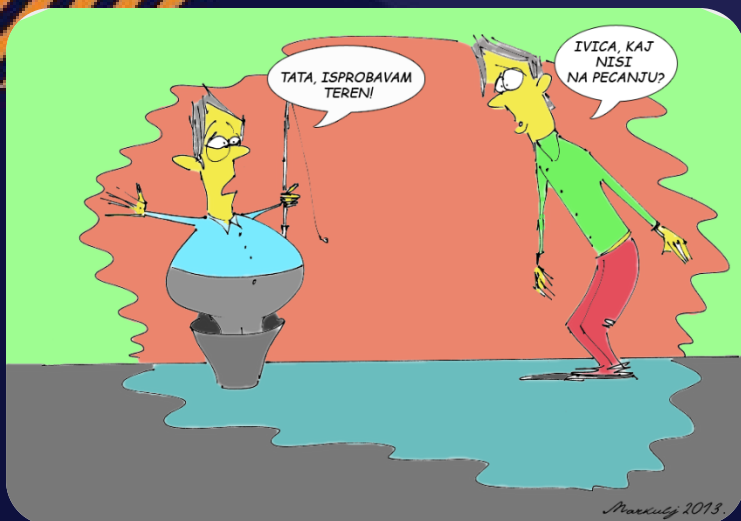
I tako se novi par igrao u mom hodniku u tu kasnu noć. Dok sam ja oblačio tenisice iz dvorišta je dopirao povikivanje Dexove vlasnice.

- Dex! Di si, Dex?!

Izišao sam na balkon i otklonio gospođi brige rekavši joj da je njen jazavčar kod mene na sigurnom i da se igramo u hodniku. Pozvao sam je gore na kapljicu, pridružio se i Bad Blue Boy. Bila je to noć za pamćenje ispunjena sretnim lavežom i pjesmom.

PSEČÍ MARATON!

A cartoon illustration set within a rounded rectangular frame. On the left, a man with a mustache, glasses, and a blue shirt with a striped tie sits in a chair, gesturing with his hands. On the right, a robot with a white boxy head, orange hair, and a keyboard on its chest stands, holding a document. They are positioned around a small round table with papers on it. The background is a simple grey shape. Below the illustration, there is a block of text in a sans-serif font. The signature 'Markuž 2013' is in the bottom right corner of the frame.

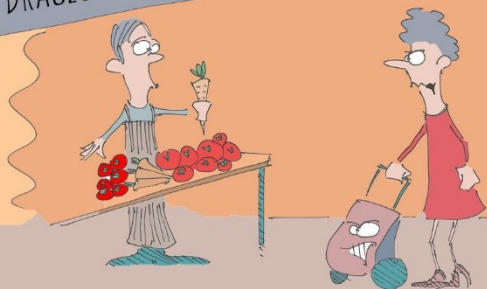
DOBAR DAN! DOŠAO SAM ČAK IZ JAPANA NA RAZGOVOR ZA POSAO. ZNATE,
TAMO SAM PROGLAŠEN TEHNOLOŠKIM VISKOM...

Markuž 2013

129

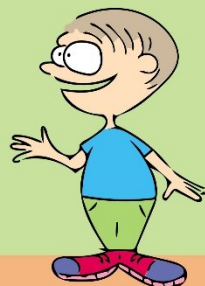
DRAGECOV ŠTAND

DRAGEC, DAJ MI TAJ CELER PO NORMALNOJ CIJENI
IL' PUSTAM FIDU!

Markuš 2019

130

- IVICA, ŠTO JE TO TELEPATIJA?
- TO JE KAD MI MAMA ZABRANI TELE-
VIZIJU PA JA STRAŠNO PATIM...

MARKULJ

TARA I KEKSIĆ

Imam problem. On se sastoji u tome što imam psa koji je:

- a) proždrljiv*
- b) i prodaje se za keksiće.*

133

Gotovo da niti jedna šetnja više ne može ispasti normalna. Prošli put smo, recimo, vlasnika jednog psa opelješili i za posljednji keksić što me ostavilo na oprezu. Rekao sam si da tako više ne ide.

Isti taj vlasnik psa i danas je bio u parku.

Tara ga je nanjušila i odvela me k njemu. Počela je po njemu ostavljati tragove svojih capa i molećivo cviljeti. Svime time je trebala poručiti da ako ne dobije svoju porciju keksića sad, to jest istog trenutka, svijet je, dame i gospodo, propao. Gotovo je. Finito! Nema nas više. Na Zemlji je ostao tek jedan veliki krater. Života više nema, a praznina zbog keksića je velika poput meteorita koji nas je zadesio. Spas? Gdje da nađem Nou kad mi treba najviše? Nisam niti ovca niti guska pa da imam mjesto osigurano u arci.

Tek sam vlasnik halapljivog psa koji je znao da A ti bi zasigurno jedan keksić! znači da će dotični gospodin iz đepa izvaditi keksić i nahraniti je. Ja, svi treninzi i dresure više ne postoje. Sav trud bačen je u vjetar i moj pas će sve to odbaciti zbog jednog, jedinog keksića.

Što je najbolje, niti taj jedan neće biti dovoljan. Htjet će ih još, baš kao što niti ovisnicima o sapunicama nije dovoljna jedna sezona omiljene serije.

- A o čemu je? – gleda u njega još uvijek moj pas. – O čemu je serija? O keksićima?

135

Za pse, naime, postoji samo jedno na svijetu, a to je keksić. To je ono što pokušavam reći. Za njega će se okrenuti, dati capu, sjesti i leći. Okrenut će se oko svoje osi, plesati i lajati. Svijet će dati za keksić!

Pa lako je tako biti vlasnik psa! Pa najlakše je podmićivati druge pse s keksićima i natjerati druge vlasnike u očaj s upitnikom iznad glave i upitom – A zašto odjednom moj pas misli da

sam ja loš vlasnik? Eno je, neće me niti pogledati! Samo pilji u tog keksićonosca!

Gospodin je već izvadio keksić, a ja sam na to spremno rekao: Pardon, molim vas da mom psu ne dajete keksić! Znae, ima alergiju što uopće nije rijetka pojava današnjih dana!

Meteorit je pao na moju glavu, a Tara je ostala veselo cupkati oko njega.

- *Imam alergiju? – upitala me na putu kući.*
- *Šuti i jedi svoj keksić. – odgovorio sam joj.*

NI KOLIBRIĆI POJMA NEMAJU

138

Nije vam danas lako biti muškarac, a blagajnik. To iziskuje puno znanja i vještina koje, nerijetko, muškarci po svojoj prirodi nemaju. Ne govorim vam to bez veze. Naime, neki dan idem kupovati povrće u obližnju trgovinu.

Dozvolite mi digresiju – za mene je kao muškarca to prije svega trgovina. Kao kupac nemam ni znanja ni vještina razlikovati market od supermarketa, supermarket od hipermarketa. Vjerujem da ni današnji geekovi nemaju znanja o tome što su to trgovine. Za njih vjerojatno

postoje samo web trgovine u kojima se posluje kripto-valutama.

Da se vratim na temu, kupujem ja tako u trgovini za koju ne znam reći je li riječ o marketu ili supermarketu. Ako me pitate za mišljenje, rekao bih da je nešto između. I upravo u toj međutrgovini, da se tako izrazim, radi muškarac na blagajni. Hoćete li pravo, ima nokte lakirano u crno, sve same tetovaže po njemu.

139

- Dobar dan! Izvolite, molim! - kaza on meni srdačno.

- Hvala! - uzvraćam ja još srdačnije i počnem stavljati stvari na traku.

Bilo je to zadivljujuće za gledati kojom brzinom taj mladi gospodin radi. Pokreti ruku mu se običnim gledanjem ne mogu ni uhvatiti. Ma kako da se izrazim, a da me ne shvatite krivo? Bilo je to ne kretanje ruku, već kolibrića u letu! E, to je prava usporedba - kolibrić u letu! I kolibrićevskom brzinom poče taj mladi gospodin crno lakiranih noktiju i svakojakih tetovaža skenirati kupljene stvari.

I tako je došao do zapakiranih nektarina.

- Oprostite, - upita me , - to su breskve ili nektarine?*
- Pa kupio sam nektarine. One su na akciji.*

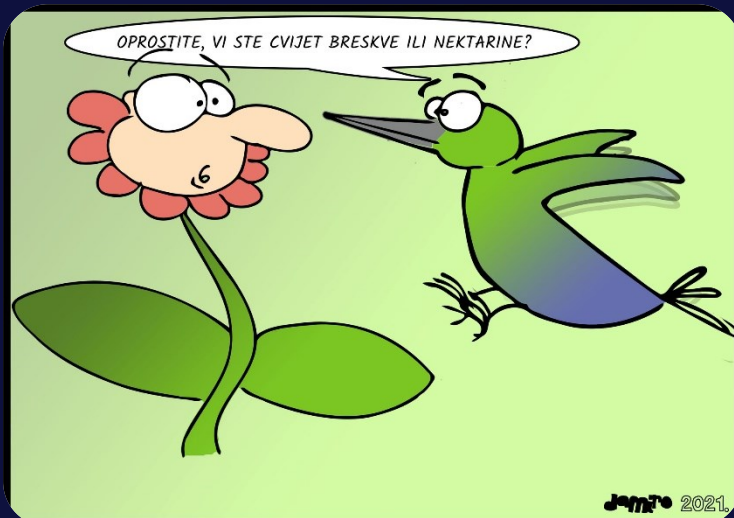
- Hvala, - odgovori i krene dalje s
naplatom.

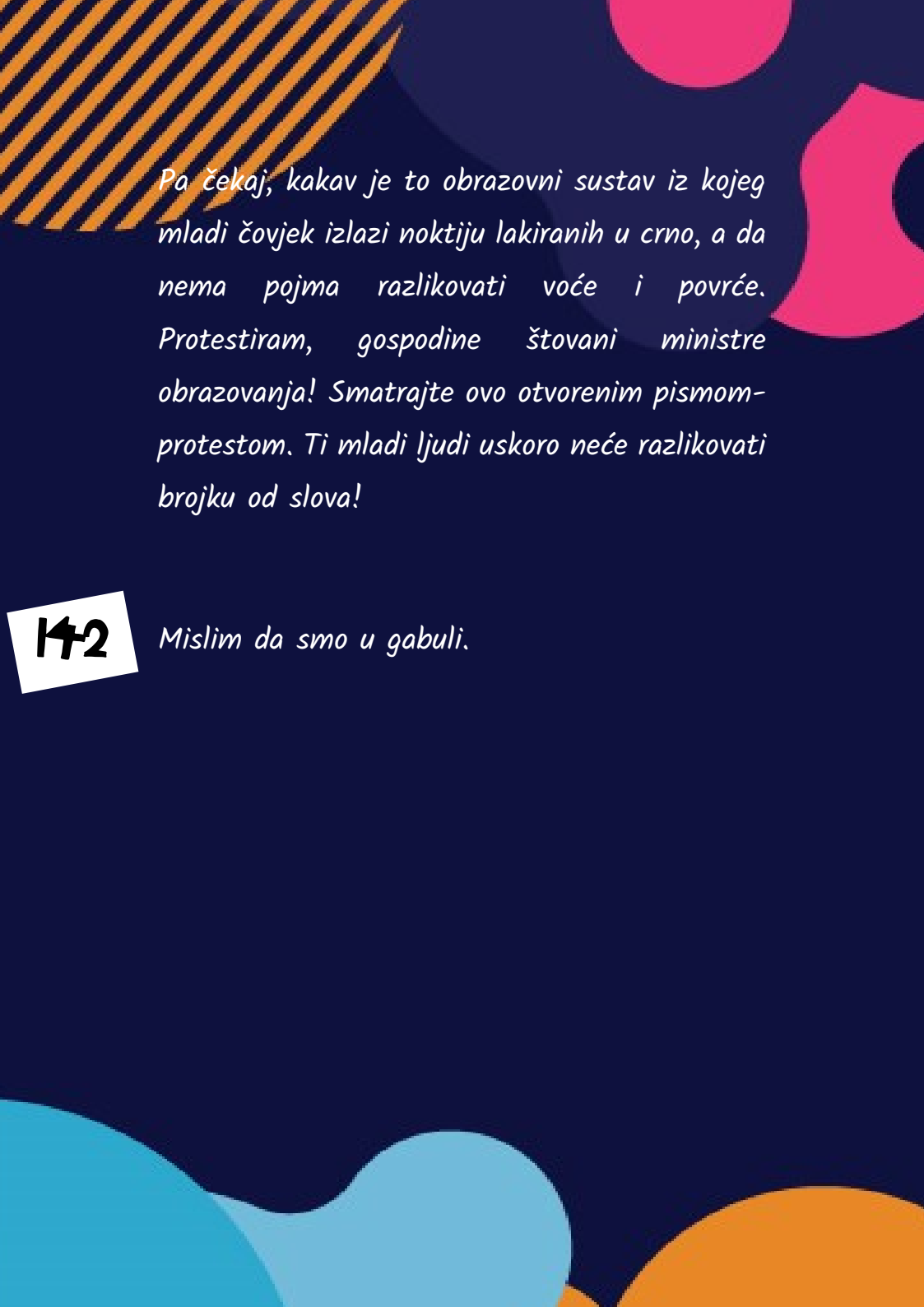
-

Ista trgovina, drugi neki dan.

- Oprostite, , ovo je kelj ili kupus?

144

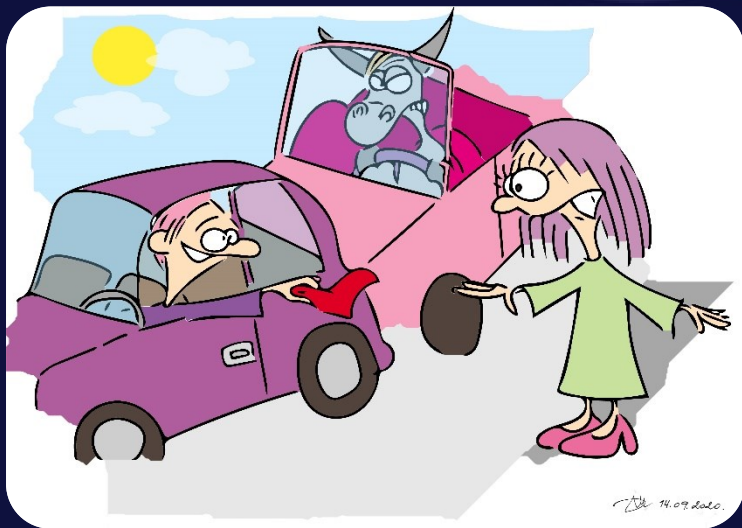
Pa čekaj, kakav je to obrazovni sustav iz kojeg mladi čovjek izlazi noktiju lakiranih u crno, a da nema pojma razlikovati voće i povrće. Protestiram, gospodine štovani ministre obrazovanja! Smatrajte ovo otvorenim pismom-protestom. Ti mladi ljudi uskoro neće razlikovati brojku od slova!

142

Mislim da smo u gabuli.

kraj

143

INFO

144

Moje ime je Damir

Markulj i nadam se da ste uživali u ovoj knjižici koja se sastoji od mojih humoreski i karikatura. One su rezultat njihova objavljivanja u magazinu UH!AHA! (humoristični magazin Udruge hrvatskih aforista i humorista) u kojem sudjelujem sa svojim radovima. Čitamo se i dalje 😊

Autor